

EMPERYALİZME
VE
OLİGARŞİYE
KARŞI

DEVİRİMCİ GENÇLİK

Sayı: 16/24 OCAK 1977/250 KURUŞ

SON BİR AY İÇİNDE 7 KARDEŞİMİZ FAŞİST KATİLLERCE KATLEDİLDİLER.

TUFAN LİCELİ, AYNUR SERTBUDAK, GÖKHAN EDGE,
AHMET SÖKE, ALİ NECİP BOZALIOĞLU,
ZÜLFİKAR URALÇİN, TAMER BENİAL.

KANLARI YERDE KALMAYACAK.

DGM

Savcısının

Hazırladığı İddianameye

2. Ağır Ceza Mahkemesi Karara Bağladı

İYÖD
BAŞKANI
PAŞA GÜVEN
POLİS TARAFINDAN
KOMAYA SOKULDU

SORUMLU MÜDÜRÜMÜZ
TANER AKÇAM
8 YIL 9 AY HAPİS
3 YIL SÜRGÜN CEZASINA
ÇARPTIRILDI

AHRÖLSÜN FAŞİST-KAHRÖLSÜN OLİGARŞİ

LYSA
SÖZ-
DE
AR-
A
LGI-
ÜTÜ-
İŞİ
RİNİ
RSE,
ACI-
ARA-

eski
işin
sendi-
bağlar
devlet
ekonomik-
işçi
nomik
tmeyle
in da
tenen,
de en
lerinin
daha
kratik
kalara

acılar
amaya
aklar-
söz ve
vrimci
ik boş
oyunu
eğinin
nması,
alesiy-

direnış
renište
işçileri-
dışına
renište
ZMİŞ
ileri
gibi bu
tmaya
işçiler
ağzla-
vrimci
İşçi-
olduğu

ZLEŞ-

İşve-
ni kor-
eler ve
alması
işçinin
ni kor-
namak-
tilması
patla-
caktır.
in, da-
oplu iş
tmeye-
in söz
ve bir
nacak-
ni için-

BUGÜNKÜ SİYASİ DURUM ÜZERİNE

Oligarşik diktatörlük sıkıntılar içinde kıvrıyor. Emperyalizmin derinleşen bunalımına bağımlı olarak yeni sömürge ülkelerin çarpık ve dışa bağımlı ekonomileri daha bir şiddetli sarsılıyor. Ve bu sarsıntıların sistem içinde ilacı yok, tedavisi imkansız. Emperyalizmle bütünleşmiş tekelci burjuvazinin ayaklarını bastığı zemin, şiddeti her geçen gün artan bir şekilde sallıyor.

Emperyalizme bağımlı, yukarıdan aşağıya tekelci biçimde geliştirilen çarpık kapitalizm bu ekonomik sarsıntıları atlatacak dinamiklere sahip midir? Ekonomik buhranı, dar boğazları, olumsuzlukları olumluya çevirebilen, sıkıntılara rağmen kendini yenileyerek nispeten düzgün büyüyen, gelişen bir yapı görünümünde midir? Bizim gibi ülkelerde kapitalizmin krizi sürekli. Tekelci kapitalizmin genel olarak üretici güçlerin gelişmesine engel teşkil etmesinin yanı sıra ülkemizdeki tekelci yapı kendi iç dinamikleriyle kendisini yenileme şansına sahip değildir; dışarıya göre "genişler", dışarıya göre kendini üretir.

Ülkemizdeki kapitalizmin problemleri kısaca şunlardır: Kırsal alanda pazar tam olarak gelişmemiştir; toprak ağaları ve tefeci bezirganların mevcudiyeti sözkonusudur. Finansman ve döviz güçlüğü, ekonomideki hastalığın, çarpıklığın göstergeleridir. Ekonomik dışa bağımlılık, hammaddenin (ara malları) sorunu mevcut "montaj sanayiinin" kaçınılmaz sonucudur. vb.

Bu çarpık kapitalizm, kendi çarpıklığına "uygun" siyasi oluşumlar ortaya çıkarıyor. Tekelci burjuvazi, siyasi iktidarı zoraki müttelikleri ile paylaşıyor, toprak ağalarının ve tefeci bezirganlarının en ilerlerini kendi mihveri etrafında iktidara ortak ediyor. Bu çelişkili, zoraki ittifak (oligarşik diktatörlük) doğrudan doğruya ekonomideki çarpıklığın, tekelci burjuvazinin güçsüzlüğünün ürünü. Ekonomideki kriz üst yapıya bu biçimleniş içinde yansımaktadır. Tekelci burjuvazinin ayaklarını bastığı yeni sömürge ekonomisi sallandıkça kitlelerin artan sıkıntıları ve sömürlerine paralel olarak hakim sınıfların kendi aralarındaki çıkar çatışmaları keskinleşmektedir. Tekeller arası rekabetin artması ile oligarşinin tekel dışı unsurları bu çatışmada tekelci burjuvazinin hispiplerinden birinin safında dâhine karşı yer alıyorlar (hangi tekel grubu kendilerine karşı daha tavizkâr davranıyorsa onun yanında).

Oligarşinin iç çatışmaları, sömürden pay alma ve kendi varlığını devam ettirme kavgaları siyasi mücadelenin belirleyici yönünü oluşturuyor diyebiliriz. Varlığını devam ettirmek için ekonomik kirizin yükünü sömürülen kitlelerin üzerine aktarmak ve biraz daha fazla sömürmek yolunu seçen tekelci burjuvazi işçi sınıfının ve diğer sömürülen halk sınıflarının kendiliğinden direnişleriyle karşılaşmaktadır. Fiyat artışları yoluyla hergün ekmeğinin bir parçasını yitiren yoksul ve sömürülen yığınların hoşnutsuzluğu ve feryadı yükseliyor. Ancak bu kendiliğinden muhalefet, oligarşinin iktidarı tehdit eden örgütlü ve iktidara yönelik bilinçli bir siyasi eyleme dönüşmüş değildir. Sınıflar çatışmasının siyasi mücadele esasında hakim sınıfların bütün örgütlülüğüne karşın halkımız bölük pörçüktür. Emperyalizm ve oligarşik diktatörlüğe karşı halkın demokratik iktidarını hedefleyen, işçi sınıfı ideolojisi temelinde örgütlenmiş bir siyasi parti yoktur. Bundan dolayı, böyle bir partinin önderlik ettiği, iktidara yürüyen halk hareketi oluşamamıştır. Ama buna rağmen halkın kendiliğinden direnişi hakim sınıfların yönetimini zorlaştır-

makta, onların ekonomik-demokratik düzeydeki talepleri dahi hakim sınıfları güç duruma sokmakta, kendi cilzlığının sonucu sık sık yönetemez duruma düşmektedir.

İşte bu anlamda, siyasi çatışma platformunda izlediğimiz oluşumların sebebi, halkla oligarşi arasındaki iktidar çatışması değildir. Oligarşinin içine yuvarlandığı siyasi kriz, ekonomiden kaynaklanan, yukarıda değindiğimiz özellikle bir kapitalizmin kendi içinde tedavisi imkansız hastalığının bir ürünü olarak ortaya çıkıyor. İktidar alternatifleri bir halk hareketi olmadığı halde oligarşi kendi kendine yönetemez duruma düşüyor. Tekeller arasındaki çatışmalar siyasi krizlerin sebebi oluyor.

MC HAKİM SINIFLARIN SİYASİ OLARAK YÖNETEMEZ DURUMA DÜŞMELERİN ESİĞİNDE BULABİLDİKLERİ HÜKÜMET ÇÖZÜMÜDÜR!

MC iktidarını düşünürken MC'nin varlık sebebini doğru saptamak gerekiyor. MC tekeller arası çatışma tabanına dayanan bir kuruluştur; tekelci burjuvazinin iç çatışmalarını yansıtan ve bu çatışmalara rağmen (bu çatışmaları bertaraf etmek, hiç olmazsa uzlaştırılabilecek yoluyla) tekelci burjuvazinin iktidarını mümkün olan (veya gerçekleştirilebilen) bir biçimdir.

MC, oligarşinin belkemiğini oluşturan tekelci burjuvazinin çıkar çatışmalarından dolayı siyasi olarak yönetemez durumunun esliğinde bulabildiği hükümet çözümlüdür. Oligarşinin tekel dışı unsurları tekeller arası çatışmalarda bir tekel hizbinin yanında saf tutarak çatışmaya katılıyorlar demistik. Fakat bu tekel dışı unsurların herhangi bir tarafa ağırlık koymasına bile çatışmayı kesin kazanmak için yeterli bir avantaj sayılamaz. Tekeller arası çatışmanın karakterine uygun bir çözüme ulaşabilmesi için bir tarafın diğer tarafı ezmesi veya en azından sesini çıkartamaz duruma sokabilmesi gerekir. MC hükümeti oligarşi içindeki çatışmaların (kısaca da olsa) böyle kesin çözümünün ürünü bir hükümet değildir. MC bu çatışmaların geçici çözümünün ürünüdür. (1) Bu çatışmalardan dolayı kurulabilmiş bir hükümetin devam edebilmesi de oligarşi içindeki çatışmaların bu çözümsüzlüğünün devam etmesi ve müzminleşmesine bağlıdır.

Diğer yandan MC hükümet çözümünde bu çatışmaların bir uzlaşması sayılmamalıdır, şöyle; çatışan tarafların kesin hesaplaşmayı ertelemekte zımnı anlaşması temelinde bir uzlaşmadır. Tekelci burjuvazinin sosyal varlığından endişe etmesinin sonucu ortaya çıkmış bir durumdur. Onun güçsüzlüğü ve ekonomik problemleri bir taraftan kendi içinde çatışmayı keskinleştirir, çözümü güç ve kaçınılmaz hale sokarken, diğer taraftan da bu çatışmaların karakterine uygun çözümünde elinin titremesine yol açmaktadır. İşte böyle bir durum MC hükümetinin varlık şartıdır. Gerçi MC hükümet çözümlü, tarafların çıkarlarına "esit" olarak hizmet eden bir çözüm değildir. Taraflardan biri bu çözümden daha fazla yararlanmaktadır. Ancak her iki taraf da çıkar hesaplarını kısaca da olsa halletmiş değildir. Çözümsüzlük taraflar için gündemdedir.

Daha MC kurulmadan önce bu, çözümlenmesi gereken çelişkilerin izdirapları çekilmekte idi Çözüme ulaşamaması olayı yavaş yavaş MC ortaklığı gibi, tekelci burjuvazinin hiçbir kanadını tam olarak memnun etmeyen, ama ehven-i şer cinsinden, bugünden yarına çökecek beklenen, kararsız, sallanan bir hükümeti

ortaya çıkardı. MC hakkında çok şeyler söylendi, çok şeyler yazıldı. "üç ay dayanamaz" dendi (Hatta bir zaman gazeteler "bugün çöktü, yarın çökecek," "ha çöktü, ha çökecek" diye yorumlar getirdi durdu. Böyle yorumlar halâ devam etmektedir. MC'nin varlık sebebi anlaşılamayınca bu türden günlük yorumlar olağandır. Ve iki yıldır hükümetin devam ediyor olması, anlaşılacak görünebilir. Hatta bazılarında tesadüf gibi gelebilir. Aslında hükümetin devam ediyor olması temel bir sebebe bağlıdır. O da yukarıda açıkladığımız, oligarşinin içindeki devam eden çatışmalardır; bu çatışmaların nihai çözümünün açıkladığımız sebepten ötürü mümkün olmamasındandır.

MC KAN DÖKMEYEN YAŞAYAMAZ

MC gibi bir hükümetin ayakta kalabilmesi için bu temel sebepten kaynaklanan bir dizi çatışmaya daha ihtiyacı vardır. En önemlisi, ülkede bir sertlik ortamı yaratmaktır. "sol tehlike", "komünizm tehlikesi" demogojisini yağnlaştırmak, oligarşi içindeki çıkar çatışmalarının üstünü örtmek, ortak düşmana karşı, sola karşı, komünizme karşı cihat açmak yolu ile, ihtiyaç duyduğu ortamı yaratmak MC'nin vazgeçemeyeceği bir işti ve böyle yaptı. Bir vampirin kan içmeden yaşayamayacağı gibi, MC ortaklığı da böyle bir sertlik ortamı yaratmadan, bir bütün olarak halkı daha fazla ezmeden, daha fazla sömürmeden ve bu kanlı sömürünün tehlikeye girdiği inancını hakim sınıfların kafasına sokmaya çalışmadan yaşayamaz.

MC İktidarından bu tarafa yaşanan süreç şöyle bir gözden geçirilsin: Özet olarak, görünen tablo bir iç savaş tablosudur. Ama böyle bir iç savaş ki (MC'nin ihtiyacı duyduğu, yaşamak için yaratmak zorunda olduğu) oligarşinin resmi ve sivil savaşçıları örgütlü bir biçimde halka saldırmaktadır. Düzenli ve programlı bir saldırıdır bu. İpler kesinlikle ellerinde, insiyatif onlarda. Bu saldırı karşısında halk bölük pörçük, sistemsiz bir savunma içine giriyor. Bu savunma doğru ve kararlı bir önderlik altına disiplinle edilemiyor.

Sömürge tipi faşizmin uygulanması, en kör gözlerin bile görebileceği bir biçimde hüküm sürüyor. Faşist çeteler devlet tarafından örgütlenilip halka saldırıyor. MC hükümeti döneminde faşist katillerin öldürdükleri ve yaraladıkları insanların sayısını herkes unutmuyor. Faşist saldırı ve cinayetler günlük, basit olaylar haline gelmiştir. İskence tezgahları hiç te 12 Mart döneminde farklı çalışıyor. Üniversiteleri faşistleştirme politikası bütün şiddeti ile devam ediyor ve bu politikanın sonuçları ortada: Üniversiteler faşistlerin işgaline bırakılmak isteniyor; polisle beraber faşist çeteler gençliğe bütün güçleriyle saldırıyorlar; üniversitelerde faşizmin saldırısı altında öğrenim yapılamıyor, öğretmen okullarındaki uygulamalar ortada; işçiler, memurlar, öğretmenler üzerine saldırılar her geçen gün artıyor...

Peki bütün bu kanlı saldırılar, MC'nin açmış olduğu anti-komünizm savaşına, döküldüğü bu kadar kan, öldürdüğü bu kadar insan onun derdine derman oluyor mu? Oligarşinin iç çatışmalarına çözüm getiriyor mu? Hayır getiriyor; aksine bu çatışmaların çözümünü geciktirdiği için daha da müzminleşmesine yol açıyor. MC'nin bu halk düşmanlığı istediği kadar "milliyetçi" maskeler takmaya çalışmış, istediği kadar "mülkiyetçilik" demogojisi yapmış hergün biraz daha teşhir oluyor; halkın her geçen gün biraz daha öfkesini ve bilincini arttırıyor.

YENİ ÇÖZÜMLERE DOĞRU

MC hükümetinin kişiliğinde oligarşinin yönetemez hale gelişini gözlemleyiz. Tekelci burjuvazinin ekonomiden kaynaklanan yönetim buhranı devam ederken, buhranın çözüm yolları üzerinde de bir anlaşmazlık olduğunu tesbit ediyoruz. Tekelci burjuvazi, kurumsal faşizmin sağladığı imkanlarla, uzun sürede ekonomik ve siyasi kirizin üstesinden geleme-yeceği yolunda bir düşünceye sahiptir. O bakımdan, "devlet iktidarı içinde faşist kurumlaşmanın her geçen gün sağlanmasını ve faşist kurumlaşmayı devlet iktidarının bütünü haline getirme, bugün tekelci burjuvazinin bütün kanat ve grupları için stratejik siyasi programdır." (2) Ancak, kısa dönemde buhranın çözüm yolları üzerinde anlaşmazlık içinde oldukları da bir gerçek. Oligarşinin bir kanadı

İŞKENCELER MÜCADELEMİZİ ENGELLEYEMECEKTİR.

*Paşa Güven,
önce bindirildiği
arabada ve daha sonra
Beyazıt Karakolunda,
polisler tarafından
öldürülmüş ve dövülerek
komaya sokulmuştur.*

İçine düştüğü ekonomik ve siyasi buhranların yükünü emekçi halkımızın omuzlarına yüklemeye, onları bir kat daha sömürmeye, ezmeye, baskı ve zulüm altında ineltmeye çalışan oligarşi, şu günlerde halkımıza ve onun yığıt evlatlarına hunharca saldırılmaktadır. Öyleki, çeşitli bahanelerle resmi ve sivil köpeklerini fabrikada içininin, tarlalarda yoktu köylülerin, okullarda yurtsever öğrencilerin üzerine saldırtıyor. Onları hunharca öldürüyor, işkence ediyorlar.

Bunun en somut örneği geçtiğimiz günlerde işkence ile öldürülen İ. Gökhan Edge. Ve bugün de DGDF İstanbul Yürütme, İstanbul Yüksek Öğrenim Derneği Başkanı Paşa Güven'in yakalanarak Beyazıt Karakolunda işkenceye tâbi tutulması. Evet, 6 Ocak 1977 Perşembe günü sivil polislerce yakalanan Paşa Güven, önce bindirildiği arabada ve daha sonra Beyazıt Karakolunda, kendisini yakalayan sivil polisler ve Beyazıt Karakolu polislerine öldürülmüş ve dövülerek komaya sokulmuştur. Burada söz İYÖD Başkanı Paşa Güven'e

birakalım:

"6 Ocak 1977 sabahı saat 9.30 sularında Vefa Lisesinin bulunduğu caddede yürüyordum. O sırada Site Öğrenci Yardımı çatışmaları oluyormuş. Çatışmadan haberim yoktu. Birden caddeden geçen siyah renkli Renault marka bir araba durdu ve arabadan inen kişiler üzerine yürüdüler. Bunlar üniversite çevresinden aşına olduğum sivil polislerdi. Kocamıza başladılar. Birden karşıma bir polis ekibi jeepi çıktı. Onları polisler, üzerine atlayarak çullandılar. Polislerden bir tanesi tabancasını almına dayadı. Aynı polis beni öldürmek için söyledi. Vurarak siyah renkli Renault marka arabamın içine koydular. Arabamın içinde küfürlerle birlikte vurmalar başladı. 50 metre sonra Renault marka arabadan indirerek yeşil-beaz renkli bir jepe bindirildiler. Jeepin arkasındaki koltukların arasında sıkıştırıp tabancalarını kabzasıyla sağlı soldu ve geliştirecek, başına, omuzlarına ve kollarına vurmaya başladılar. Bu vuruşlar Beyazıt Karakoluna kadar sürdü. Bu arada üzerindeki parkayı çıkarıp başıma

geçirmişlerdi. Havasızlıktan boğuluyordum. Kendilerini tanıyamamam için böyle yapmışlardı. Kanlar içinde Beyazıt Karakolunda indirildiler.

Karakolun içinde üzerindeki eşyaları aldılar. Ufak bir odaya aldılar. Beyazıt Karakolundaki bütün polisler ve beni getiren sivil ekiptekiler teker teker ve toplu halde beni dövmeğe başladılar. Vuruşlar daha çok kafama indiriliyordu. Darbelerden kendimden geçmiş bayılmıştım. Daha sonra gözlerimi açtığımda sert bir cisimle sol koluma ve omuzuma sert bir darbe indirildi.

Bir polis, diğerine, "çarjörü çıkar böyle vur" diyordu. Bu aralıksız bir saat sürdü. Yüzüm, gözüm, kafam kan içindeydi. Kafama sekiz dokuz kırık ve çok sayıda şiş vardı. Sol kolum, sol omuzum ve sırtım tanınmayacak kadar morartırlara doluydu. Sağ bileğim ve el parmaklarım ise sonradan götürüldüğüm Beyoğlu İlyayardı Hastanesinde de saptandığı gibi birçok yerinden kırılmıştı. (...)

"Gazeteciler benden sağlık durumumu sorular. Ben de, "İşte durumumu görüyorsunuz, hiç bir söz söylemeye gerek görmüyorum" dedim. Milliyet Gazetesi muhabiri, birinci Şubede bana işkence yapıp yapılmadığını sordu. Yakalandığım gün Beyazıt Karakolundan birinci Şubeye götürülmüş, kan kaşından ve yedigim darbelere şuurumu yitirdiğim için yarı ayık durumda Beyoğlu İlk Yardım Hastanesine kaldırılmıştım. Milliyet Gazetesi muhabiri bana, Birinci Şube'de işkence yapıp yapılmadığını sorduğunda, hastaneden henüz getirilmiştim. Böyle bir soruya karşılık, ben de "durumumu görüyorsunuz" dedim ve kafamdaki dikikeli yaralarla, alçdaki kolumu gösterdim. Birinci Şubeden koma halinde hastaneye kaldırılmıştım hastaneden de o an getirilmiştim Birinci Şubeye. Yücedum da işkence yapılacak yer kalmamıştı. Onun için Birinci Şubede bana yapılan işkenceyi hatırlayamadığım için "hayır" şeklinde cevaplandırdım. Milliyet gazetesini bu durumu kütüye kullanarak, işkence görmediğimi, polise yapılan övgülerle gülmüşememi de polis hakkında olumlu izlenimlere sahip olduğum biçiminde yorumladı. Bu belli amaçlarla yapılan kastlı bir yayındır. Milliyet gazetesinde bu hakkındaki avukatlarımızın aracılığı ile dava açacağız. Tercüman gazetesini ise tamamen yalan yayın yapıyor. Ben sert bir şekilde ona düğümdeyim. Bütün yaralarım ve morartırlarım polislerin içinde ve Beyazıt Karakolunda küçük odada yapılan işkencelerden meydana gelmiştir."

Görüldüğü gibi İYÖD Başkanı Güven, Burjuva yayımlarında ve basınında, "bir fiske dahi vurulmamıştır" "Paşa Güven işkence görmemiştir," diye açıkladığı gibi değil, aksine, yakalandığı andan itibaren işkence altına alınmıştır.

Bütün bunlar, oligarşinin resmi ve sivil işkencelerine karşı, oligarşiye karşı mücadelemizi, hincımızı, kınımızı bir kat daha arttırmaktan öteye geçmeyecek, mücadelemizi daha kararlı bir şekilde sürdürmemizin ve sürdüreceğimizin birer belirtisi olacaktır.

DGDF'nin girişimleriyle Danıştay'da Yürütmeyi Durdurma Kararı alındı

Ülkemizde yukarıdan aşağı tezgâhlana fasizme, tabanı yaratma sancuları içinde oligarşi... Eğitimci fasizistlerce çabaları bu sancuyu dindirmeye yönelik yöntemlerden biri. Bir yandan eğitim kurumlarını Ülkü Ocaklı fasizistlere, polis desteği ile işgal ettirirken, diğer yandan da eğitimci materyallerinin kitaplarını, içerikli fasizist fikirler, düşünceler ile dolduruyor. Fasizmin çöküşü, ırkçı, şoven, saldırgan öğretilerle genç beyinleri kartlandırma uğraşısıdır. İtaat eden, emirleri bir robot gibi uygulayan, DÜŞÜNMEYEN köpekler yetiştirme çalışmasıdır. Bunun içinde özellikle öğretim kadrolarını köpeklerinden oluşturmaya hevesli. Ve bunları her türlü zor, şiddet ve terörle uygulamaya çalışıyor. Ama boşuna. Oligarşinin bu oyunları karşısına da tüm devrimciler, ilericiler karşı çıkarak onları bozuyor, boşa çıkarıyor, teşhir ediyorlar. Ortadoğrenim gençliği, velileriyle birlikte direnişler, boykotlar, miting ve gösteriler yapıyorlar. Tek tip kitap sisteminde ve bu sistem ile okumaya zorlandıkları kitapları yakıyorlar, ve haykırıyorlar: "Bizim sınıfımıza karşı eğitmeziniz!" "Kahrolsun oligarşinin gerici eğitim düzeni!", "Kahrolsun fasizim!" "İlerici öğretmenlerin sesi yükseliver!" "Faşist kadroları elimizde yetiştirmeyiz!" "Kahrolsun fasizim!"... Ve bunları "faşist lügalleri kuracağız." "Can güvenliği, öğretim özgürlüğü." "Yaşamın Özgür ve Demokratik üniversite kavgamızı" sloganlarıyla kaynaşarak karmasık bir görüşler bütünü olan anti-faşist mücadelede yeni boyutlar kazandırıyor.

Eğitim Enstitüleri giriş snavlarında oligarşinin eğitimci fasizistlerce politikasının bir parçasıydı. Ama senaryosunu güdümlene onaylamadı. snavlar, eğitim enstitülerine Ülkü Ocaklı fasizistler yerleştirilmenin incir yapıp olarak kullandı. Devrimci gençlerin, demokratik kamuoyunun tepkileri karşısında ufak bir değişiklik yapma gereğini duydu. Ve snavlar yenilendi. Binlerce yurtseverin yerine aynı ülkü ocaklı fasizistler tekrar aldı. Artık "incir yapıp" da düşmüştü. İyice teşhir ve tecrit oldu.

Son varılan noktada, Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu (DEVİRİNCİ GENÇLİK) mücadeleyi bir başka yoldan da sürdürmeye başladı. Snavların iptali için Danıştaya İyave açılmasını organize etti.

Ankara Barosu avukatlarından Seniğ Özyay'ın konuya ilişkin çalışmalarıyla "Eğitim Enstitülerinin ÖZEL NİTELİK TASIYAN BÖLÜMLERİ (Müzik, Resim, Beden Eğitimi...) DIŞINDA KALAN bülümlerine alınacak öğrencilerin ÜSS'de atıldıkları puan dışında ayrıca bir giriş (yetenek) sınavına çağrılmaları yolundaki işlemin iptali ve bu yolda yürütmenin durdurulması" istemiyeli Danıştaya dava açıldı. İlk etapta alınan sonuçta; Danıştay 8. dairesinin 22.12.1976 tarih ve 1976/5162 sayılı kararıyla "dava konusu Bakanlık işlemleri DAVA SONUNA KADAR DURDURULMUŞTUR."

Karar, Danıştay'ca Bakanlığa tebliğ edilmiş, ayrıca ilgili avukat da kararı Bakanlığa ileterek görüşmüştür. Bakanlık karara göre, eğitim enstitülerine yerleştirilmiş bulunan 36.000 kişinin okuldan çıkarılmasının kendilerini ürküttüğünü, bu yüzden Danıştay kararına uymayacağını belirtmiştir.

DGDF, anti-faşist mücadelesinin bu değişik uygulamasında, ÜSS'de belli puanı aldıktan sonra Eğitim Enstitülerinden birinin MÜZİK, RESİM, BEDEN EĞİTİMİ BÖLÜMLERİ DIŞINDAKİ bülümlerine alınmak üzere sınavla girmiş olan 110.000 öğrencinin (I. II. snava girmesinin) hepsinin Danıştaya dava açmalarını sağlamaya çalışıyor. Bu konudaki işlemler, Ankara'da ilgili avukat tarafından sürdürülmektedir. DGDF'nin açıklamasına göre, "dava kapsamına girenlerin doksan günlük başvurama süresi dolmadan dava açılmak üzere:

- 1) Ankara Barosu avukatı: Seniğ Özyay'ın vekil tayin ettigine dair noterden yaptıracağı vekaletnamenin iki suretini.
- 2) Eğitim Enstitüsü snavlarına iş hakkının elde edilmesini gösteren sınav çağrı belgesinin iki sureti veya fotokopisi.
- 3) 250 TL.

Hep birlikte Av. Seniğ Özyay - Konur Sokak 25/4 Kızılay - Ankara adresine göndermeleri gerekiyor.

EĞİTİM ENSTİTÜLERİ FAŞİST YUVASI YAPILAMAZ!
KAHROLSUN OLİGARŞİNİN GERİCİ EĞİTİM DÜZENİ!

KAHROLSUN FAŞİZM!

İzmir Namık Kemal Lisesinde Anti-Faşist Mücadele Yükseliyor

İçinde bulunduğumuz dönem, kurumsal (gizli) olarak sürdürülen fasizim, halkımızı yükselen mücadelesi ve oligarşinin kendi iç çelişmelerinin keskinleşmesi karşısında, açık fasizme geçme ölemlerinin hayat bulduğu günlerdir.

Oligarşinin "beyni" tekeli burjuvazinin ölemi; halkın yükselen mücadelesini bogabilmek, hem de sömürüsüne ortak olan diğer pre-kapitalist unsurları safdışı bırakabilmek için açık fasizmi tezgahlamak arzusunadır.

Böyle bir ortamın oluşabilmesi için, genel olarak halkımızın bütün kesimlerine, özel olarak öğrenci gençliğine saldırılar yoğunlaşmakta, can güvenliği ve öğrenim özgürlüğü ayakları altına alınmaktadır. Namık Kemal Lisesi öğrencileri de bu saldırılardan hissesine düşen payı almaktadır. Okul içerisinde kendisine yanda olabilecek bir "güc" bulamayan okul yönetimi, plânlı bir şekilde okul dışından getirilen Ülkü Ocaklı eğri salıy fasizist beslemeleriyle sürekli saldırılar düzenlemektedirler. Fakat her saldırılarından gereken cevabı olarak püskürtülmektedirler.

Yukarıdan aşağıya sürdürülen fasizist baskıların yanısıra fasizme kitle tabanı yaratılmak için, fasizist ideolojili kitleler arasında yaygınlaştırmaktadırlar. Böylece aşağıdan yukarıya oluşturulacak fasizist örgütlenmeler de ihmal edilmemektedir. Oligarşinin bu çabaları en açık biçimiyle eğitim kurumlarında görülmektedir. Özel-

likle orta öğretimde getirilen tek kitap sistemi buna hizmet etmektedir. Tek kitaplar aracılığıyla; ırkçılık, turancılık, ümmetçilik gibi safasatlar ile bölücülük ve mezhep gıskırtıcılığı gibi fasizme hizmet eden "görüşler" bilgi adı altında propaganda edilmektedir.

Faşist ideolojinin kaynaklanan bu insanlık dışı ve yüz karası "kitap"ları teşhir etmek, ülke çapında sürdürülen anti-faşist mücadelenin bir parçasıdır.

Bunun bilincinde olan Namık Kemal Lisesi öğrencileri olarak bizler ırkçı ve gerici eğitimi protesto ederek, çok kalabalık bir kitle "İtihatıyla birlikte bu kitapları yaktık. Her türlü engellemelere rağmen, okul bahçesinde toplanıp anti-faşist sloganlar atarak, özellikle ahlak, felsefe, edebiyat ve tarih gibi sözde kitapları sembolik olarak imha ettik.

Bizler ırkçı ve gerici eğitimin yok edilmesinde tek yolun DEVİRİM olduğunu da biliyoruz. Onun içindeki ki, halkımızın verdiği ANTI-EMPERVALİST, ANTI-OLİGARŞİK kurtuluş kavgamızda sonuna kadar yerimizi alacağız.

Mücadelemiz birliğimiz, birliğimiz zararimiz olacaktır.

KAHROLSUN İRKÇİ VE GERİCİ EĞİTİM

KAHROLSUN FAŞİZM
YASASIN DEMOKRATİK ORTA-
ÖĞRETİM KAVGAMIZ

N.K. Lisesi
Devrimci Öğrencileri

AYÖD 2. Olağan Genel Kurulu Yapıldı

Ankara'da gençliğin merkezi kitle örgütü AYÖD'ün 2. olağan Genel Kurulu 26 Aralık 1976 tarihinde yapıldı. Genel Kurulda seçimler, gençliğin anti-faşist mücadelesini doğru bir siyasi önderlikle yürüten DEVİRCİ GENÇLİK grubu bu çoğunlukla aldı. Sonuçlar şöyle: Devrimci Gençlik Grubu: 228 oy, KSD grubu 85 oy, "Sosyal Emperyalizm" teorisini savunan revizyonist kamp liste dahi çıkaramadı, ve seçimele katılmadı.

AYÖD Genel Kurulu birimlerden seçilen delegelerden ve doğal delegelerden (Yönetim ve Denetleme Kurulu Asil Üyeleri) meydana geldi. Delegeler üst forumda kabul edilen ve AYÖD tüzüğüne belirlenen çoğunluk sistemi ile her 10 üye 1 delege olarak seçildi. Ayrıca bu genel kurulda, Türkiye'de gençliğin merkezi kitle örgütü ve AYÖD'ün de üye olduğu DCGDF'nun delege seçimi yapıldı ve 87 delegeyi (tamamını) DEVİRCİ GENÇLİK grubu kazandı. Diğer siyasi kuruluşlar federasyon delege seçimi için liste dahi çıkaramadılar.

Genel Kurul için 435 delegenin seçilmiş olması ve oy oranlarının dağılımında ortaya çıkan sonuç iki açıdan önem taşımaktadır. Birinci olarak AYÖD'ün "kitlelerden kopmuş" adı var, kendisi yok" bir örgüt haline geldiği şeklindeki çeşitli revizyonist grupların suçlamalarına bir yanıt teşkil etmiş olması bakımından. İkinci olarak da, Türkiye sol hareketinin ayrıntıya dönemini tamamlayıp, sallaşma dönemine girdiği bu ortamda, sallaşma döneminin gençlik hareketi içinde ortaya çıkardığı sonuçlar bakımından. Şimdi bu tesitleri açmaya çalışalım.

AYÖD VE KİTLE BAĞI

AYÖD Genel Kurulu için 435 delegenin seçilmiş olması -ki bu daha fazla olabilir, bunda okulların kapalı olmasının etkileri vardır- AYÖD'ün geniş anti-faşist gençlik kitlelerini kendi bağrında örgütlediğini, dostu da düşmana da AYÖD'ün Ankara'da gençliğin tek merkezi kitle örgütü olduğunu kabul ettirmişti. Eskiden beri "AYÖD yönetiminin küçük burjuva maceracı politikası yüzünden AYÖD, kitlelerden kopmuştu. AYÖD yöneticileri kitlelere sürü gözüyle bakıyor" türünden "eleştiri" ("ler Sosyal Emperyalizm teorilerinin oluşturduğu revizyonist kamp tarafından söylenir durur. Yine aynı şekilde gençliğin devrimci eyleminin birliğini bozan, ayrıltık örgütlenmeye gidip tekke çamur kampanyası yürütüp "troçkistler", "goşistler", "anarşistler" diyerek sözde AYÖD'ü yıpratmaya çalışmışlardır. Ortaya çıkan sonuç bu siyasi düşman kardeşlerin pratikte AYÖD'e karşı saldırı konusunda aynı noktada birleşmesidir. Yalnız bir fark var, birinciler daha sinsi davranarak sözde AYÖD'ü tanıdıklarını söylüyorlar, fakat pratikte örgütlenmeyi sabotte ediyorlar. Aslında bu tavır ayrı örgütlenmeye gitmenin kendileri açısından gençlik içinde daha fazla teker olmalıyacağına geçeceğine geçeceğinden dolayı -ki geçmişte GSB ve DGB bunun en somut örnekleridir- ayrı örgütlenmeye gidememenin izdirabının ifadesidir.

Kitlelerle bağlar kurmaktan anlamak gerektiğini açarak ortaya çıkan sonuçları somutlamaya çalışalım. Kitleyle bağ, soyut kitle edebiyatı ile veya toplantılarda, yayın organlarında çağırkanlık yaparak kurulmaz. Kitlelerle bağdan anlaşılması gereken her şeyden önce siyasi bağdır. Yani belli bir program ve politika doğrultusunda sıcak pratik içinde onlara doğru siyasi önderlik yaparak örgütlemek, ve yönlendirmek. Çok yönlü siyasi pratik kitleleri sokabilmiş olduğuna onlarla olan organik ilişkimiz gelişip, yetkinleşecektir. AYÖD yönetimi gençliğin anti-faşist mücadelesini ve her türlü akademik demokratik kavgasını ve perspektifinden ele almış ve yönlendirmiştir. Somut pratik bugün bu politikanın göstergesidir. Fakat gençliğin mücadelesi ve örgütlenmesi konusunda belli bir programı ve politikası olmayan veya yalnız olan tüm revizyonist ve oportünistlerin kitle bağı

"politikasını", bizzat yaşanan canlı pratik ve kitlelere açığa çıkmışlardır. AYÖD Genel Kurulu için yapılan delege seçimleri ve delege sayısındaki artmayı bu açıdan değerlendirmek doğru bir yaklaşım olacaktır.

SOL HAREKETİ İÇİNDEKİ SAFLAŞMANIN GENÇLİK HAREKETİ İÇİNDE KAZANDIĞI BOYUTLAR VE AYÖD

Yazımızın başında AYÖD Genel Kurulunun ortaya çıkardığı sonuçları inceleyen devrimci hareket içinde ortaya çıkan sallaşmanın gençlik mücadelesiyle olan ilişkisini ve bu sallaşmanın gençlik içinde ulaştığı boyutlar bakımından değerlendirmek gerektiğini söylemiştik. Evet, bugün sol hareket ayrıntıya dönemini tamamlamış ve bir sallaşma dönemine girmiştir. Sallaşma dönemi bir önceki dönem, yeni örgütlenmeleri ve mücadeleye biçimlerini, devrimci hareketin gündemine getirecektir. Şimdi bu hareketin devrimci gençlik hareketi içinde ortaya çıkardığı sonuçları ve yeni dönemde gençlik hareketinin üzerine düşen görevleri üzerinde kısaca duralım.

1971 devrimci hareketinin geçici de olsa yenilgiye uğraması, 50 yıldır sol harekete egemen olan revizyonizmin güç kazanması için maddi bir ortam yaratmıştır. Bu durum yenilgi dönemi sonrasında görülen felsefi ideolojinin, yığınların, pasifizmin ve revizyonizmin "güç" kazanacağı genel ilkesinin Türkiye somutunda yaşanmış gerçektir. Böylece Türkiye sol hareketi bir ayrıntıya dönemine girmiş ve 40 çeşit grupçuk bataklıkta kendisine bir yaşama ortamı bulmuştur. Geçmişte küfür kampanyasının sözde "geçmiş savunuyoruz" maskesi altında alabildiğine yürütüldüğü bu dönem ürünleri kendisini gençlik hareketi içinde de hissettirmiş ve gençlik hareketine dağınıklık damgasını vurmuştur. Kimin neyi söylediğini kesin çizgilerle ayırmadığı bu dönemde bizler, sınıflar mücadelesinin çok yönlü karmaşık yapısı içinde ideolojik mücadeleyi ön plana fırlatarak öndeki engellerin kaldırılması doğrultusunda bir politikamızla. Böyle bir politikanın hayata geçirilmesi doğru bir politik önderlikle mümkündür. Bugün artık sol hareket bir sallaşma dönemine girmiştir, ve kimin neyi savunduğu kalın çizgilerle ortaya çıkmıştır. Bu süreç, doğal olarak gençlik hareketine de yansımış ve doğru görüşler etrafında gençliğin Türkiye çapında merkezleşmesinde ileri boyutlara ulaşmıştır. Bugün artık gençlik hareketinin önünde yeni mücadeleye ve görevler söz konusudur. İradı bir müdahaleyle kitle mücadelesini yönlendirmek, çok yönlü kitle çalışması içinde dar kadro çalışmasını yapmak, ideolojik mücadelesi süresini hızlandırmak, gençlik mücadelesi bakımından çözülmesi gereken acil görevlerdir. Bu dönemde Devrimci Gençlik Hareketi içinde liberalizme, dar pratikliğe, memur zihniyetine, ve disiplinizliğe yer olmamalıdır. Çünkü bu türden tavırlar, içinde bulunduğumuz konuda mücadeleyi geriletici tavırlardır. Bunların üstüne üstüne gitmekle oligarşiyi karşı verdiğimiz mücadeleye ileri adımlar atabilmiz. İşte yapılan AYÖD 2. olağan genel kurulu bu açıdan da önem taşımaktadır.

BİRİMLEŞTİRİLMİŞ DELEGE SEÇİMLERİ VE GERÇEKLER

Bu arada Genel Kurul için bazı birimlerde yapılan delege seçimleri üzerinde durmak yarar vardır. Hacettepe, Hukuk Fakültesi, SBF ve Gazi Eğitim'de yapılan delege seçimlerini devrimci gençlik bakımından kaybetmesi birtakım sonuçlar bakımından önemlidir. Bu okullardaki devrimci gençlik grubundan arkadaşların çok yönlü siyasi çalışmanın gereklerini ve vasıtalarını kullanmadığı ve dar pratikliği içinde kaybolduklarını göstermiştir. Ortaya çıkan sonuçlar Arkadaşlarımızın önmüzdeki dönemde bu türden hatalara düşmemeli ve belli bir program, politika etrafında kitle çalışmalarının değişik biçimlerini hayata

geçirmelidir.

AYÖD'ÜN DELEGE SEÇİM SİSTEMİ VE YÖNELTİLEN "ELEŞTİRİLER"

Birtakım birimlerde yapılan delege seçimlerinde ve AYÖD genel kurulunda, AYÖD'ün seçim sistemine ilişkin bir takım "eleştiriler" geldi. Bu konu üzerinde biraz duralım. AYÖD içindeki "sosyal emperyalizm" teorilerinin oluşturduğu revizyonist kamp ile KSD revizyonistleri, mevcut seçim sisteminin "anti-demokratik" olduğunu ve bu sistem yerine "nisbi temsil" sisteminin uygulanması gerektiğini söylediler.

Şu şu söyleyelim, bu seçim sistemi AYÖD üst forumunda kabul edilen bir sistemdir. Ve o zaman bu konu etrafında tartışılmış ve doğru olarak "çoğunluk usulü" dedimiz bugün uyguladığımız sistem kabul edilmiştir. Revizyonistlerin "nisbi

temsil" sisteminin savunması maksatlıdır. Çünkü bunlar gençlik hareketi içinde giderek tecrit olmaktadır. Nisbi temsil sisteminin savunulması örgüt içinde grupçuluğu mesulştürme çabalarının bir ürünüdür. Devrimciler bu türden revizyonist anlayışlara seyirci kalamazlardı ve kalmadılar da. Sonuçta yine doğru bir şekilde "çoğunluk sistemi" AYÖD'ün seçim sistemi olarak kabul edildi. KSD'ciler AYÖD için sandukları seçim sistemi konusunda samimi degillerdir. Çünkü ellerinde bulundukları Karadeniz Dev-Genç'de uygulanan seçim sisteminin burada savunduklarını tam tersidir. Ayrıca KSD'cilerin çıkardığı "Kurtuluş için İleri" dergisinin 2. sayısında AYÖD hakkında yazdıkları yazıları ciddiye alıp burada cevap vermek gereğine inanmıyoruz. Çünkü bu türden tavırları, onların bugüne değin Türkiye çapında uyguladıkları tavırın bir devamıdır.

TRT'nin ve basının yalanları Tunceli'deki faşist saldırıları gizleyemez

13 Ocak'da Erzurum'da faşistlerin öldürdüğü Ahmet Söke'nin cenazesinin Tunceli'de karşılanması sırasında gelişen olaylar tüm basın ve TRT'de kasıtlı olarak çarpıtılarak yayınlandı. Ordu birliklerinin, polislerin halkın üzerine ateş açmasıyla meydana gelen olaylar "cenazeyi götürsün ve almak isteyen sol gruplar arasında" çıkmış gibi gösterildi. Konuyu açıklamak üzere Tunceli devrimcilerinin gönderdiği mektubu aynen yayınıyoruz.

TRT'NİN VE BASININ YALANLARI TUNCELİ'DEKİ FAŞİST SALDIRIYI GİZLEYEMEZ.

Erzurum'da öldürülen, Ahmet Söke'nin cenazesini karşılamak üzere, Tunceli'nin hemen yakınında bulunan benzinlikte 3-4 bin kişilik bir halk kitleyi beklemeye başladı. Bu halk kitleyi saat 16.30 dan itibaren söz konusu yere giderek toplandı. Cenaze arabası toplanılan yere ancak saat 20.30'da gelebildi. Kitlelerin beklemeye başladığı saatten cenazenin geldiği saate kadar, polis ve jandarmadan herhangi bir müdahale olmadı gibi, olay yerine bile gelmedi. Erzurum'dan cenazeyi getiren üç kişilik bir polis ekibi idi. Cenazenin bulunduğu ambulans'da polisler vardı. Cenaze sahipleri ise ayrı bir arabada (63 plakalı bir Renault marka taksi idi) bulunuyordu.

Cenaze belirttiğimiz saate bekleyen halk kitlelerine ulaştı. Halktan bir grup, önce cenaze sahipleriyle görüşti. Cenazeyi alıp bir tören yapacağını ve tekrar iade edeceğini söyledi. Cenaze sahipleri bu isteği sevinçle karşıladı. Bunun üzerine ambulansla bulunan polislerle görüşüldü. Kendilerinden tören yapılacak üzere cenaze istendi. Polis cenazeyi vermişceğini söyledi ve hemen tabancasına sarıldı. Halk ısrarla, sadece bir tören yapmak üzere cenazeyi almak istediğini tekrarlayınca, ambulansla bulunan polisler hedef güzeterek kitleyi yayılm ateşine tuttular. Cafer Erdem bu ateş sırasında vurularak öldürüldü. Yayılım ateşini sürdüren polisler ambulansı bu ateş huzla halk üzerine sürdüler, sonra geri dönerken Polümür istikametine doğru kaçtılar. Tam bu sırada Tunceli'de bulunan komando birliği ile polis ekipleri olay yerine geldi. Bu ekipler arabalarından iner inmez mevzilere, orada bulunan kitlelerin üzerine makinalı tüfekle seri ateş açtı. Bu sırada yul çevresindeki tepeler halk ile doluydu. Gece ve karanlıktı. Bu arada polis ve jandarmaların bulunduğu yeri halkın sokak lambaları ve araba farlarının tümü söndürüldü. Halkın bulunduğu aydınlatılan sokak lambaları ve araba farlarının tümü söndürüldü. Halkın bulunduğu yerde zaten ışık yoktu. Karanlıktan faydalanarak kitlelerin Tunceli ile olan yolları kapatıldı. Çevreye mevzilenildi. Bu arada aralıklarla yayılım ateşi sürdürüldü. Kitlelerin bulunduğu yerin çevresi engelsizdi. Bu durum kursun savurmasının az olmasına etkili oldu. Her yayılım ateşinde, orada bulunan halk yere ve engellere arkasına yatarak kendisini kurnusundan koruyordu. Halk kitleyi Tunceli'ye giderek dağıtmak istiyordu ancak yul, polis ve jandarma birlikleri tarafından kapalıydı. Bu nedenle, halk yolunun açılması için istedi. Yolu kapattıran Emniyet Müdürü ile Jandarma Alay Komutanı Yarbay, bu isteği kabul etmediler. Yolu açmadılar. Ve halka gözdage ve tehdit savurdular. Daha sonra askerlere süngü, teker, polisler topları çekerek topluca kitlelerin üzerine saldırdılar. Genç kızlar ve kadınlar dahil kaçamayanlar cezanarak, dipçiklenerek arabalara bindirildi ve karakollara götürüldü. Şehre giriş kapalıydı, alt taraf Munzur Nehri, üst taraf ise dağlık kayalıktı.

Asfaltta bulunan kitlelerin üzerine dipçik ve copla saldırdıktan üst tarafta bulunan tepelere tırmananlar ise makinalı seri ateşlerle taranıyordu. Bu arada iki kişi isabet olarak ağır yaralandı. Bu saldırı sırasında yüzlerce kişi yakalanarak karakollara taşındı. Bu kargaşalık sırasında çok sayıda da hafif yaralanan oldu. Bu yaralıları yollar kapatıldığından dağlardan taşınarak hastaneye götürüldü.

HASTANE OLAYI

Yakınlarından haber almak isteyen halk hastaneye akın etmişti. Yaralıları tuttuklarından haber almak istiyordu. Bu nedenle hastanede büyük bir halk kitlei toplanmıştı. Bu sırada hiç bir emniyet görevlisinin hastanede bulunmaması dikkat çekiyordu. Ağr yaralıların birinin durumu özellikle endişe veriyordu. Hastanede mütehassus doktor yoktu. Elazığ'da bir operatör doktor çağırılmak istendi, fakat telefon görüşmelerine yasa konmuştu. Söz konusu doktor Valilik aracıyla ancak istenebildi. Gece saat 3.30 sularında aniden, jandarma ve polis ekipleri hastaneye vardılar, bu sırada içeride 150 civarında halk bulunuyordu. Polis ve jandarmalar hastane yetkililerine haber vermeden ve kapıları yerine, hastanenin kalorifer dairesinin penceresinden içeri girerek bodrum katı gizlice ılgal ediyor ve kalorifer dairesinde bulunan görevliyi dövüldükten sonra yukarı çıkıyorlardı. Bu sırada bir kaç hastane görevlisi daha dövüldü. Hastanede bulunan halk arandıktan sonra, toplanarak arabalara dolduruldu ve karakollara götürüldü. Gece karakollara götürülen bu halk kitlesi, o gecenin şiddetli soğukunda hükümet binasının bahçesinde sabaha kadar bekletildi. Ancak sabah işleri alındı. Bu arada sunu da belirtelim ilk olayın olduğu bölgedeki yaralıları almaya giden hastane personeli dövülerek geri gönderilmişti. Hastane aramp temizlendikten sonra orada bulunan Cafer Erdem'in cenazesi polis ve jandarma tarafından alınarak köyü olan Mazgirt'in Lökdek köyüne götürülmek üzere yola çıkarıldı. Ancak Lökdek köyünün yolu kapalı olduğundan, varılan yerden muhtarına cenaze bir çuval içinde tutanak karışılı teslim ediliyor.

Gerçek olayın yerinde yakalanan, gerek hastahanedan alınan yüzlerce kişi karakollarda uzun süre bekletildi. Bir kısmı serbest bırakıldı ve bir kısmının ise sorgusuzca devam ettirildi.

Kitleyi tarayarak geri kaçan ambulanstaki polisler ise Koçakço'da bulunan bir kahveye girerek, orada bulunanların rehin tutmuşları Halktan kendilerine silah ve mermi getirmelerini istemişlerdir.

Sonuç olarak, saldırı tek yanlıdır. Cenazeyi bekleyen silahsız kitleye karşı polis ve jandarma yayılım ateşi açarak yaralama ve öldürme olaylarına sebebiyet vermiştir. Halk saat 16.30 dan itibaren olay yerinde toplandı, jandarma ve polis ancak olay sırasında gelmiş ve hemen kitleye ateş açmakla işe başlamıştır. Halk bu saldırıya o anda karşılık verememiştir. Çarşı içinde yakınlarını arayanlara da ateş açılmış ve saldırmıştır.

TUNCELİ'Lİ DEVİRCİLER

İDEOLOJİK MÜCADELE TEMEL SİYASİ

Bugün ülkemiz solunda ideolojik mücadelelenin ve teorik sorunların önemini kabul etmeyen kimse yok gibidir. Öyle ki, her grup ve kişi ideolojik mücadelenin, ideolojik birliğin önemini (her söze başlayışta) tekrarlamayı adet haline getirmiştir.

Üzerinde bu kadar çok söz söylenen bu kadar "eğilimen" bu konunun ne anlama geldiğinin yeterince anlaşılabilirliğini söylemek ise pek mümkün değildir. Ülkemizde solunda her konu olduğu gibi bu konu da karmakarışık edilmiştir. Bu nedenle biz bu yazımızda ideolojik mücadele ile ilgili çeşitli sorunlara değinmek ve bu kavramla ilgili önemli gördüğümüz bazı noktaları açıklığa kavuşturmak istiyoruz.

I

Bugün ülkemizde ideolojik mücadeleden bu kadar çok söz edilmesi ve ideolojik-teorik konuların önemi nereden gelmektedir? İdeolojik mücadele ile somut siyasi görevlerimiz arasındaki ilişkiler nasıl kavranılmaktadır? Bu soruların doğru cevabı şüphesiz ki, içinde bulunduğumuz somut durum ve bu mevcut durumdaki temel görevlerimizin irdelenmesinde yatar. Dergimizin çıkış bildirgesinden başlayarak bugüne kadar çeşitli kereler ortaya koymaya çalıştığımız bu konuyu tekrar da olsa bir kere daha belirtelim.

Ülkemizde sınıf mücadelesinin her geçen gün keskinleşerek devam ettiği yılların her geçen gün artan bir genişlikte mücadeleye atıldığı, hakim sınıfların halk yığınları üzerindeki terör ve baskıların giderek arttığı bir dönemde devrimci hareket açısından en önemli durum proletaryanın önderliğinde emekçi halkın iktidar mücadelesine önderlik edecek, emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadeleyi zafere ulaştırabilecek devrimci bir partinin bulunmaması buna karşılık devrimci hareketin karşı devrim güçleri karşısında darmadağın bir durumda bulunmasıdır. Bu dağınıklık ve örgütsüzlük yani partisizlik hakim sınıfların ve revizyonizmin ekmeğine yağ sürmekten başka kimsenin işine yaramıyor, bu açık ortada. İşçi sınıfının ve emekçi halkın bugün önündeki temel sorun şüphe yok ki, devrimci bir partinin, proletaryanın iktidar mücadelesinin (politik mücadelenin) temel aracı olarak savaşı partisinin yaratılması ve devrimci hareketin birliğinin sağlanmasıdır.

Bu yüzden bugün (içinde bulunduğumuz bu somut durumda) hiçbir sorun bu temel siyasi görevden bağımsız olarak ele alınamaz. Çünkü temel görev haldeki tüm siyasi-pratik görevlerin belirleyicisidir. Her tür görev alanında, tüm çalışmalarımızla devrimci görevlerimizi yerine getirip getirmediğimizin kriteri bu temel siyasi görevimizi yerine getirmeye hizmet edip etmediğimiz hususudur. Temel kriter budur.

Proletarya partisi ideolojik, politik ve örgütsel bir bütündür ve herşeyden önce bir ideolojik birliktir.

Bugün içinde bulunduğumuz dağınıklığın temelinde ideolojik alandaki kaos ve keşmekeşin yattığını söyleyebiliriz. Bu bakımdan ülkemiz solundaki teorik keşmekeş bir oranda sona erdirilmeden devrimci hareketin birliğini sağlamak mümkün değildir. Bu ise sistemli ve örgütlü bir mücadele süreci içinde gerçekleştirilebilir. proletarya partisinin inşa yolu bu şekildeki bir ideolojik, politik, örgütsel mücadele sürecinden geçecektir. Bu süreç içerisinde ideolojik keşmekeşi sona erdirecek ideolojik birliği oluşturmak esas görev halkası olarak kavranılmaktadır. Politik ve örgütsel birliğin yolu ideolojik birlikten geçer. İdeolojik birliğin yolu ise ideolojik mücadeleden.

Proletaryanın partisini oluşturma temel siyasi görevine bağlı olarak, bu süreç içerisinde, ideolojik mücadele nasıl kavranılmaktadır? İçeriği ve yönetimi ne olmalıdır? Şimdi bu hususlarla ilgili bir takım sorunlara açıklık kazandırmaya çalışalım.

İŞÇİ SINIFININ VE EMEKÇİ HALKIN BUGÜN ÖNÜNDEKİ TEMEL SORUN HİÇ ŞÜPHE YOK KI, DEVRİMCİ BİR PARTİNİN, PROLETERYANIN İKTİDAR MÜCADELESİNİN (POLİTİK MÜCADELENİN) TEMEL ARACI OLARAK SAVAŞI PARTİSİNİN YARATILMASI DEVRİMCİ HAREKETİN BİRLİĞİNİN SAĞLANMASIDIR.

BU YÜZDEN BUGÜN (İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ BU SOMUT DURUMDA) HİÇ BİR SORUN BU TEMEL SİYASİ GÖREVDEN BAĞIMSIZ OLARAK ELE ALINAMAZ. ÇÜNKÜ TEMEL GÖREV HALDEKİ TÜM SİYASİ-PRATİK GÖREVLERİN BELİRLEYİCİSİDİR. HER TÜR GÖREV ALANINDA, TÜM ÇALIŞMALARIMIZDA DEVRİMCİ GÖREVLERİMİZİ YERİNE GETİRİP GETİRMEDİĞİMİZİN KRİTERİ BU TEMEL SİYASİ GÖREVİMİZİ YERİNE GETİRMEMEYE HİZMET EDİP ETMEDİĞİMİZ HUSUSUDUR. TEMEL KRİTER BUDUR.

II

İdeolojik mücadele geniş kapsamlı bir kavramdır. Bu mücadele, burjuva ideolojisi ile proletarya ideolojisi arasında her dönemde, bütün toplum kesimlerinde ve hayatın her alanında sürer ve burjuva ideolojisinin tüm kalıntıların yok edileceği zamana kadar devam edecektir. Devrimciler bu denli geniş bir içeriği olan bu mücadele yi içinde bulunulan somut tarihi şartların ortaya çıkardığı temel görevlere tabi olarak ele alırlar ve temel siyasi görevlerin yerine getirilmesi açısından kavrarlar. Örneğin proletarya diktatörlüğünün kurulmasında sonra burjuva ideolojisine karşı mücadele esas olarak proletarya diktatörlüğünün pekiştirilmesi ve sosyalist toplumun inşasının üst yapıda geliştirilmesine hizmet eder. Bu ise burjuva ideolojisinin kalıntıların tasfiyesi için mücadeleyi gerektirir. Buna karşılık siyasi iktidarın henüz ele geçirilmediği devrim öncesinde proletarya partisinin yürüttüğü ideolojik mücadelenin esas amacı proletaryanın siyasi iktidar mücadelesini yolundan saptıran burjuva ideolojisinin işçi sınıfı ve devrimci hareket safarındaki uzantılarını etkisiz hale getirmektir. Ve yine henüz proletarya partisinin bulunmadığı bir durumda ideolojik mücadele proletarya partisini yaratma görevine hizmet etme açısından kavranılabilir. Devrimci mücadelenin temel koşulu proletarya partisidir. Bu marksizmin evrensel bir ilkesidir.

İşte bu yüzden bugün ülkemizin somut koşullarında ideolojik mücadele bu temel siyasi görev açısından kavranılmaktadır. Bunun içinde (marksizm-leninizmin evrensel gerçeklerinin ışığında) ülke devriminin temel sorunlarının oluşturduğu bir platform üzerinde yükselmelidir. Ülkemiz devriminin, proletaryanın siyasi iktidar mücadelesinin temel sorunlarının doğru çözümleri üzerindeki bir ideolojik birliğini oluşturmak, haldeki ideolojik mücadelenin esas kapsamını oluşturur.

Konuyu bu açıdan yaklaşıldığında bugün ülkemiz solunda yaygın olan Marksizm-leninizmin genel ilkelere (çoğu kez karıştırılarak) ve tüm devrimci içeriklerinden kopararak) etrafında dönümlü dolaşıldığını söylemeliyiz. Bu durum aslında bize elli yıllık "sol" hareketin geçmişi için kötü bir miras sayılmalıdır. Teori çoğu kez marksizmin ilkel (primitif) gerçeklerinin tekrarlanıp durması olarak kavranılmış, pratikte ise çoğunlukla kaba bir yoksulluk ve sosyalizm edebiyatından öteye gidilmemiştir. Bugün de bu hastalıkların hala sürdüğünü söyleyebiliriz. Hala teorisyenlerimiz bundan 50-100 yıl önce yazılmış klasiklerde ortaya konulan görüşleri hergün yeniden "keşfeder" dururlar. Bu yolla ideolojik mücadelenin somut durumuna uygun içeriği saptırılarak, marksizm çirkin bir biçimlik gösterisi aracı haline indirgenir. Oysa teorisinin önemi onun pratiğe ışık

tutmasından ileri gelir.

Öte yandan yine bu konuda bugün ortaya çıkan önemli hatalardan bir tanesi de ideolojik mücadelenin temel bir öneme sahip olmasında durumun temel mücadele biçiminin birbirine karşılaştırılmasıdır. Bu yanlışın temelinde ise mücadele biçimleri konusunun yeterince kavranamaması yatmaktadır.

Bilindiği gibi proletaryanın burjuvaziye karşı sürdürdüğü mücadele ideolojik ekonomik-demokratik ve politik alanlarda sürer. Proletarya partisi bu her üç alanda birden mücadele sürdürür. Her durumda proletarya partisinin mücadelesinin özü siyasi iktidarın ele geçirilmesi temel hedefinde vatar devrimin gerçekleştirilmesinden ve siyasi iktidarın pekiştirilmesinden sonra bunlar arasındaki ilişkilerde belirli değişimler söz konusudur. Siyasi iktidar mücadelesi (politik mücadele) ise özelinde devrimin subjektif koşullarının oluşturulması olarak gündeme gelir. Ve bu mücadele proletarya partisi, içinde bulunulan somut tarihsel ve toplumsal koşullara bağlı olarak silahlı olan ya da olmayan biçimlerden birini temel olarak sürdürür. İşte mücadele biçimleri politik mücadelenin bu sürdürülüş biçimleri ile ilgili bir kavramdır. Politik mücadelenin bütün biçimlerinin birlikte sürdürülmesi fakat bunlardan birinin temel alınması ise temel mücadele biçiminin tesbiti olarak ifade edilir. Temel mücadele biçimi deyimi politik mücadelenin hangi biçimin temel alındığını belirler iktidar mücadelesinin (ya da siyasi iktidarın aşısından yukarıya ele geçirilmesinin subjektif koşullarının oluşturulması mücadelesinin) sürdürülüşü ile ilgilidir. Yığınların devrim safına kazanılmasında, izlenecek yol mücadele biçimleri kavramının içeriğini oluşturur. Açıkça görüldüğü gibi "mücadele biçimleri" ve "temel mücadele biçimi" kavramı ideolojik ve ekonomik demokratik mücadele ile aynı kategoriden kavramlar değildir. Partinin yürüttüğü mücadelede ideolojik, ekonomik-demokratik ve politik mücadeleden bir tanesinin diğerlerine göre temel ve tali olduğundan bahsedilebilir. (Ve yukarıda değindiğimiz gibi M-L devrim teorisinin özü politik mücadelenin temel olmasını gerektirir. Bunun aksinin, yani ideolojik ve ekonomik-demokratik mücadelenin, temel alındığı bir durum ise saf (katsıksız) ekonomizm ve reformizm ilişkindir. Diğer iki alandaki mücadele ise siyasi iktidar mücadelesine tabidir.) Politik mücadelede ise bunun (yığınların devrim safına kazanılmasından) çeşitli biçimlerinden bir tanesi temel mücadele biçimi olarak ifade edilir. Örneğin yaygın, bildiri, yürüyüş ve diğer silahlı eylem biçimlerinin tümü ilke olarak reddedilmez ve ilke olarak tüm mücadele biçimleri örgütlenirlerken yürütülen mücadelede silahlı olan ya da olmayan biçimlerden biri temel olarak ele alınır. Burada politik mücadelelenin bir biçimi diğer biçime karşı temel olduğu ifade edilirken temel-tali ilişkisi politik mücadelenin biçimleri arasındadır. Özetle ifade

PL
V
D
K
D
S
D
S
B
P
İ
O
P
İ

edersek
politik
diğerine
bahsedil
biçimlere
temel
Buna k
den bir
ideoloji
dığında
ram ka
ile ekme

B88
karşılık
lyi örne
KSD s.
ları bell
öyle
düzeyin
jisinin
propag
söz De
kodrola
tedir. İ
propag
Unutm
sosyali
atıldığı
Sosyali
dur. İ
tarafın
sürdü
ürdü

İş
açıklık
herşeyi
Sadece
nün de
karşık

"E
lı müca
lamaya
biçimle
(elma i
safların
karşı s
lenin ü
ne pol
temel
redded
olduğu
alinter
sev sa
So
mek t
"KSD
Bazı
aklımı
rn bu
yığın

DELENİN ÖNEMİ GÖREVLERİMİZ

PROLETERYA PARTİSİ İDEOLOJİK, POLİTİK VE ÖRGÜTSEL BİR BÜTÜNDÜR VE HERŞEYDEN ÖNCE BİR İDEOLOJİK BİRLİKTİR. BUGÜN İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ DAĞINIKLIĞIN TEMELİNDE İDEOLOJİK ALANDAKİ KAOS VE KEŞMEKEŞİN YATTIĞINI SÖYLEYEBİLİRİZ. BU BAKIMINDA ÜLKEMİZ SOLUNDAKİ TEORİK KEŞMEKEŞ BİR ORANDA SONA ERDİRİLMEYEN DEVRİMCİ HAREKETİN BİRLİĞİNİ SAĞLAMAK MÜMKÜN DEĞİLDİR. BU İŞE SİSTEMLİ VE ÖRGÜTLÜ BİR MÜCADELE SÜRECİ İÇİNDE GERÇEKLEŞTİRİLEBİLİR. PROLETERYA PARTİSİNİN İNŞA YOLU BU ŞEKİLDEKİ BİR İDEOLOJİK, POLİTİK, ÖRGÜTSEL MÜCADELE SÜRECİNDE GEÇECEKTİR. BU SÜREÇ İÇERİSİNDE İDEOLOJİK KEŞMEKEŞİ SONA ERDİRECEK İDEOLOJİK BİRLİĞİ OLUŞTURMAK ESAS GÖREV HALKASI OLARAK KAVRANILMALIDIR. POLİTİK VE ÖRGÜTSEL BİRLİĞİN YOLU İDEOLOJİK BİRLİKTEN GEÇER. İDEOLOJİK BİRLİĞİ YOLU İŞE İDEOLOJİK MÜCADELEDEN.

derserek ekonomik-demokratik, ideolojik ve politik alanlardaki mücadelelerden birinin değerine göre temel alınıp alınmamasından bahsedilebilir. Ve yine politik mücadelenin biçimlerinden birinin diğer bir biçimine göre temel alınıp alınmamasından sözedilebilir. Buna karşılık politik mücadelenin biçimlerinden birinin diğer ekonomik-demokratik veya ideolojik mücadeleye göre temel olup olmadığından söz etmek düpedüz saçmaktır. Kavram karşılığında başka şey değildir. (elma ile ekmeği kıyaslamak gibi bir şeydir.)

Böyle bir kavram karşılığının (ifade karşılığı değil kavram karşılığı diyoruz!) en iyi örneğini "KSD" den gösterebiliriz. Örneğin KSD s. 2'de "evrim-devrim aşamaları kavramları belli bir açıklıkla kavuşturulduktan" (!) sonra şöyle deniyor: "Ancak kitlelerin bilinç düzeyinin yükseltilmesi onların burjuva ideolojisinin etkinliğinden kurtarma görevini silahlı propaganda yerine getirecektir. Çünkü Kesintisiz Devrim II-III'te ideolojik mücadeleden kodroların eğitiminin anlaşılacağı ifade edilmektedir. Bu durumda da kitlelerin eğitimi silahlı propagandanın görevi olarak kalmaktadır. Unutmayalım ki kulaklara çarpan silah sesleri sosyalizme özdeş değildir. Silahın ne için alındığını bilmek bilinç düzeyine bağlıdır. Sosyalizmin öğrenilmesi de bir eğitim sorunudur. Kitlelerin bilinçlendirilmesi sosyalizm tarafına kazanılması burjuva ideolojisine karşı sürdürülecek sürekli bir ideolojik mücadelenin ürünü olabilir. (a. b. c)" (Sayı: 2 s. 22)

İşte KSD bu (!) "kavramlara belli bir açıklık kazandırdıktan" sonra (!) beş satırda herşeyi birbirine karıştırmayı nasıl becerdi? Sadece bir konuyu, mücadeleyi biçimleri konusunu değil herşeyi birbirine karıştıran bir kafa karşılığının en güzel örneği!

"Evrim döneminde bulunduğu için silahlı mücadelenin temel alınmayacağını" kanıtlamaya uğraşırken politik mücadelenin bir biçimine karşı ideolojik mücadeleyi öneriyor! (elma ile ekmeği kıyaslıyor!) Yığınların devrim safına kazanılmasını burjuva ideolojisine karşı sürdürülecek sürekli bir ideolojik mücadelenin ürünü olabileceğini söylerken hiçbirşeyi; ne politik mücadeleye, mücadeleye biçimlere ve temel mücadeleye biçimini (ki diğer bazı yerlerde temel mücadeleye biçimi kavramını da açıkça reddediyor) ne de ideolojik mücadelenin ne olduğunu, hatta ne de reddetmek için bunca alıntılarla döktüğü silahlı propagandanın ne olduğunu (onu kulaklara silah sesi çarptıran bir şev sanıyor!) anlamadı! Ömür ortava koyuyor

Sosyalizm (yani marksizm-leninizm!) bilmek gerçekten bir eğitim işidir. Ve insan "KSD" yı okudukça bunu daha iyi anlıyor! Bazı şeyleri bilmeyen insanlarla alay etmek aklımızdan geçmez. Ama "KSD"ci arkadaşlarımızın bu konulardaki iddiaları burada bitmiyor ki, yığınların devrim safına kazanılmasının

temel metodu olarak politik mücadelenin bir biçimi yerine (!) "sürekli bir ideolojik mücadeleyi" önerdikten sonra bizim içinde bulunduğumuz somut koşullarda ideolojik mücadelenin önemini belirtmemizden kalkarak bizim de (aşlında!) kendileri gibi düşündüğümüzü (!) de ileri sürmekte. Böylece bizim kendileri gibi geçmiş ve M. Çayan'ın tezlerini reddettiğimizi kanıtlayacaklar. (Hoş! bazı bazı asıl bizim geçmiş reddettiğimizi ve de kendilerinin kabul ettiğini de ileri sürüyorlar ya!) Bizim de kendileri gibi düşündüğümüzü "lütfunu" maalesef kabul edemiyoruz. İdeolojik mücadele konusunda düşüncelerimizi tekrar özetleyelim. (Belki bu kez kendileri gibi düşünmediğimizi anlatabiliriz.)

Marksist-leninist devrim teorisinin özü siyasal iktidarın ele geçirilmesine (politik devrim) ilişkindir. Politik mücadeleler (siyasi iktidar mücadelesi; devrimin subjektif koşullarının oluşturulması mücadelesi) daima esastır. İdeolojik, ekonomik-demokratik mücadele politik mücadeleye tabidir. Yine M-L'nin evrensel tezlerinden bir diğeri de iktidar mücadelesinin ancak proletarya partisi tarafından yürütüleceğidir. Bu yüzden proletarya partisinin olmadığı bir dönemde devrimcilerin temel siyasi görevi proletaryanın siyasi iktidar mücadelesinin organizasyonu anlamında partinin yaratılmasıdır. (Burada söz konusu olan bir devrimci örgütü, bir savaşçı örgüt anlamında partidir. Sözcüğün geniş anlamında kitleyi bir karakter taşıyan proletarya partisi ise partileşme sürecinin ikinci aşaması sonucunda, mücadele içinde gerçekleşecektir) Bugün politik görevimizi yerine getirmemizin temel koşulu ya da bir başka deyişle temel görev bu anlamda güçlü devrimci bir örgütün yaratılmasıdır. Bunu yapmadan (bu uğurda mücadeleye vermeden) hiçbir görevimiz yerine getirilmiş olamaz. Parti, iktidar mücadelesinin temel koşulu olarak kavranılmalıdır. Bu yüzden bütün alanlarda, işçi sınıfı, köylülük, öğretmenler, teknik elemanlar ve gençlik içindeki çalışmalarımız bu temel siyasi görevin yerine getirilmesine hizmet etmelidir. (en geniş kitle çalışması içinde en dar kadro çalışmasının en özlü anlamı bu noktada toplanmaktadır) Diğerleri (ekonomik-demokratik v.b) talidir. Bu siyasi görevimizin yerine getirilebilmesinin asgari koşulu ise bu anlamda bir siyasi birliğin temeli olan ideolojik birliğin oluşturulmasıdır ve ideolojik mücadele bu aşamada böyle bir doğrultuyu içermelidir. Ve biz bu konuda herşeyi yeniden başlıyor değiliz. Devrimci gençlik bu konuda ileri bir platform sunmaktadır. Devrimci hareket böyle bir ideolojik siyasi hat izleyerek ve öndeki sorunları çözerek ilerleyecektir. Devrimci partinin inşası yolu budur. (1)

Devrimci Gençlik dergisinde devrimci hareket içinde bir yığın parçalanmaların gündeme geldiği bir dönemde yayınlanmaya başladı ve tesbit ettiği bir program sınırları çerçevesinde

mücadele etti. Devrimci hareket açısından neyi yapıp neyi yapamadığı elbette tartışılabilir. Şimdi artık devrimci hareket açısından yeni bir dönem ve yeni bir döneme uyarlı yeni görevler sözkonusudur.

Ülkemizde sol hareket 12 Mart sonrasında ayrışım sürecinin tamamlanmasına doğru gelişiyor.

Bir yenilgi sonrası ayrışım olağanüstü karmaşasının artık son dönemlerine giriyoruz. Sınıflar mücadelesi keskinleştikçe aygımların yerini saflaşma eğilimlerinin alması kaçınılmazdır. Sınıflar mücadelesinin tercihleri -karmaşıklıkta olsa- katıdır. Kişiler gruplar ve eğilimler giderek keskinleşen mücadele karşısında ancak belirli işlevlere sahip olabilirler. Saflaşma eğilimlerini teşvik eden olay budur.

Bu objektif-kendiliğinden süreç içinde ve sahip olduğumuz subjektif imkanlar çerçevesinde somut devrimci görevlerimiz nelerdir? siyasi görevlerimizi yerine getirmede ortaya koyacağımız yeni biçimler ne olmalıdır? Bazıları Devrimci Gençliğin bir yıllık mücadelesinin arkasında (ve biraz da bunun zorlamasıyla) giriştikleri birşeyler koparma savaşını sürdürürken bizim cevabını vereceğimiz sorular bunlar olacaktır. Bu cevap ise bir sonsöz değil gerçekte bir önsöz niteliğinde olacaktır.

DEVRİMCİ GENÇLİK

(1) Bizim de kendileri gibi düşündüğümüzü ileri süren "KSD" bizim gibi mi düşünmektedir?

Yukardaki (ideolojik mücadele konusundaki) kavram kargaşası sorunu bir yana bırakalım. Zaten KSD de bu paragraftakinin tam tersi ve daha başka görüşleri taşıdığına dair bol örnekler bulmakta mümkündür. (bu tuhafiyeye dükkan meselesi.) Bu yüzden yukardaki örneği bir yana bırakalım. KSD parti konusunda ne düşünüyor. Bu konuda bulabildiğimiz en açık ifade şu: "ülkemizde (...) sananmış kadrolar ve ideolojisi olan hiçbir parti yoktur. Sadece bu yönde olumlu adım atan hareketler vardır. (...) Öntümüzde bir sıra reformist ve faşist dönemler gelecektir. Bütün bu dönemlerin yüzünün aklı ile çıkan hareket hiç şüphesiz olmasın ki, aradığımız partidir." (KSD s. 4-58)

Evet, öntümüzde bir reformist (CHP) iktidar dönemi, sonra faşist dönemler gelecektir. (böyle diyor KSD) İşte bütün bu dönemlerin yüzünün aklı ile çıkan hareket KSD olacak bul! hiç şüphesiz olmasın ki aradığımız partidir. İşte KSD'nun parti programı... Eğer bizim hatırladığımızda kalmayan başka bir program yoksa...

Ama KSD bizim de kendileri gibi düşündüğümüzü (!) ifade etmesinin yanında (ve de ayrışımın bir kısmının oportünistliğine kariyeristliğine bağlamakla beraber) daha bir yığın iddialarda ileri sürmekte ve ideolojik mücadele konusunda zengin bir olumsuzluklar örneği sergilemektedir. Bunlardan bir kaçına değinelim.

KSD karından konuşmak diyebileceğimiz bir üslup geliştirdi. Ekmeği ci'yi aratmayacak şekilde bir şeyler söyleyiyor... Kendi subjektif-nayal-dünyasından dilediğini "alıntılar" yapıyor. Ve bu şekilde bir spekülasyon yığnağı içinde böyle bir bulanıklık içinde bakıt tutmaya çalışıyor.

Benzeri hastalık Kitle'de de var. O da dilediğini turnağı açıyor. İstenildiği yazıyor. Sonra da sol revizyonistler ya da göşistler böyle diyor diyerek başlıyor eleştiriler döktürmeye. Onun zeka seviyesi de eleştiriden bunu anlayabiliyor.

Yine buna benzer bir yöntem de laf cambazlığı yapmak. İdeolojik mücadele diye, "teorisyenlik" adına tam bir münazaracı gibi kelimelerle oynayıp durmak, teorik konuları bir aristo mantığı çerçevesinde mantık oyunları çerçevesinde "çözme" tabii buna hep marksizmin kaba bir bilgileneşle eşlik eder. Bizim gibi ülkelerde marksizmin tek yanlı bir kavranışına müsait bir ortam vardır. Bu şekildeki tek yanlı ve eksik kavrayışlar da teorik tartışmanın bir laf yetiştirme şeklinde anlaşılacak yozlaştırılmasına sebep olmaktadır. Bu yozlaşmanın en iyi örneğini de yine KSD (hele biraz "ileri" ledikçe) veriyor. Böyle lafazanlık içinde neler yok ki?... Bir yanda Dev-Genç'i kurduktan sonra parti kurduğumuz (!) öte yandan bir siyasi çizgi olmadığımızı söyledikçimiz (!?) bir yandan da PDA'cılarımız (!), (utanmaz PDA'cı) bir yandan da "TKP'ileştikçimiz" vb. vb. Tabii ki bu tür yozlaşmalar ancak sürekli bir eğitime tedavi edilebilir... Bu yüzden biz ne dersek diyelim, bu tür yöntemlerin olumsuzluğunu ne kadar duyularak vurgulayalım bunların yeni örnekleriyle karşılaşacağımız muhakkak gibidir. Bunu uygulayanlar da bu işten ancak bir hayranı göremeyeceklerini "pratik" olarak gördükten sonra vazgeçeceklerdir. Bu işe ancak uzun vadede söz konusu olabilir. (Zira bu tür yöntemlerin kısaca vadede "pratik yararları"nın yarattığı alanlardan bazı kişiler "devrimci hareketin pratik yararını" vazgeçmeyeceklerdir kuşkusuz.)

DEMOKRATİK ODTÜ MÜCADELESİ

ODTÜ MÜCADELESİNE GENEL BAKIŞ

İçinde bulunduğumuz günlerde halkımızın da oligarşinin de diktatleri yine ODTÜ'nün üstünde toplandı. ABD emperyalizminin bir yandan beyin göçünde, öte yandan da kendisine bağımlı olarak yukarıdan aşağıya tekelci biçimde geliştirdiği çarpık kapitalizmin "rasyonel" işleyişini ve çıkarlarını sağlama alanında kullanacağı güdüllü insanlara ihtiyacı vardır. ODTÜ bu ihtiyacı karşılayacak makine olarak kuruldu. Oligarşinin diktatleri hem bundan, hem de eğitimci faşistleştirme, demokratik mezveleri teker teker "faşizmin kaleleri" haline sokmak politikası nedeniyle ODTÜ üstünde toplandı. Halkımız, anti-emperyalist, anti-faşist mücadelelerin yerinde kaldığı yitkilerinden tanyor ODTÜ'lüleri. Mücadelesinin yapı taşları biliyor ODTÜ'lüleri.

Halklığın, doğruluğun, aydınlığın sembolü sayıyor onları. Güveniyor. Canı biliyor onları. Bu nedenle halkımız üstüne tırtıyor ODTÜ'nün, ODTÜ'lü devrimcilerin.

Daha dün 6 ay süren bir boykotla mücadele ne denli tutarlı, kararlı, disiplinli olduklarını bir kez daha ortaya koymuştu ODTÜ öğrencileri. 1975 mayısında başladıkları mücadeleyi başarıyla sonuçlandırdılar.

ODTÜ öğrencilerinin somut talepleri doğrultusunda girişimleri mücadelede başarılı sonuna ODTÜ-DER'in damgası vardı. O'nun örgütlülüğünde gelişen, güçlenen bir mücadeleydi o. ODTÜ-DER kitlelerden aldığı ideolojik-pratik yetkinliğinden oluşan süzgeçten geçirilen bir mücadele yöntemi izledi. O'nun kitlelerin hem öğrencisi, hem öğretmenini kılan bir demokratik merkeziyetçiliği izledi. Politikasında katıktık, taktiklerindeki esneklik kitlelerin desteğini, güvenini sağladı. ODTÜ'deki faşist baskıların, anti-demokratik uygulamaların karşısında 9000 ODTÜ'lü tek bir yürek tek bir yumruk olmasını sağladı. Basının, demokratik kamu oyununun, velilerin ve ODTÜ öğretimi üyelerinin, işçilerin desteğini mücadelesine aktardı. Onların dayanışmasından güç aldı.

Sonuçta mücadeleyi ODTÜ öğrencileri kazandı. Disiplin yönetmeliği uygulanmaz oldu. Öğreticiler, ODTÜ'nün varlık nedeni olma saygınlığını tekrar kazandı. Yönetime katılması kabul edildi. Örgütsel mücadelesi mesrulluk kazandı. Öğrenci Temsilciliği, Öğrenci İşleri Dekanlığı kuruldu. Jandarmaya eğitim sahasını terketti. 9000 ODTÜ öğrencisinin özerk-demokratik ODTÜ mücadelesine ihanet eden, saldıran bir amaç

faşist teşhir ve terecidi oldu. Öğretim üyeleri ve işçilerin demokratik örgütlenmesinde önemli mevziler katedildi. İdari kademedeki faşistler de terecidi oldu ya da etkinliklerini yitirdiler Rektör Tarık Somer çekilme zorunda kaldı.

Öğrenci-öğretim üyesi-işçi dayanışması gelişti. ODTÜ'de dogan yeni güçler dengesi İlgaz Ayanak'ın görevi getirilmesini kaçınılmaz kıldı.

ODTÜ'deki bu gelişmelerin sağlanmasında doğru önderliğiyle damgasını vuran ODTÜ-DER Öğrenci Temsilciliğinin örgütlenmesinde de yönlendirici oldu. Ancak bu ara ODTÜ-DER kapatılarak hakkında dava açıldı. Bunun üzerine mücadele içinde yetkinleşen ODTÜ öğrenci örgütülüğü, ODTÜ-öğrenci Temsilcileri Konseyi (ÖTK) biçimiyle sürdürüldü.

Bu ara tüm yurtta yoğunlaşan faşist saldırılar ODTÜ'ye de yansıtıldı. Bu saldırıların birinde 3 Ocak 1976'da yaralanan Semih Erbek 11 Şubat 1976'da öldü. Böylece ODTÜ, kurtuluşu kadar savaş sloganını devrim yoluna kanlarıyla yazan yigit devrimcileri yansıta, kendi özgün mücadelesinde Şener Erdal(5 mart 1971)'dan sonra Semih Erbek'i şehit veriyordu. Faşist saldırılar sürüyordu. Ama ODTÜ'lüleri onlara örgütlü olarak karşı koyuyor pşakürtüyordu. Bu saldırılara rağmen ODTÜ'de görecel bir demokratik ortam sağlanmıştı. Bu şartlar altında ODTÜ'deki mücadele bir yandan faşist saldırılara karşı koyarak eğitimin sürekliliğini sağlamak, bir yandan da kazanılan demokratik hakların kalcılığını sağlamak biçiminde geliyordu.

Ayrıca ODTÜ'lü devrimci gençler, AYÖD disiplini altında Ankara Yüksek Öğrenim Enstitüsünde sürdürüldüğü mücadeleye katıldılar bulunuyorlardı. Devrimci Gençliğin öğrencinin birliğinin sağlanmasında, anti-faşist mücadelede doğru tutarlı tavırların alınmasında, devrimci gençler yükselen halk eylemlerinin ön safına sloganınun hayata geçirilmesinde önemli adımlar atıyordu ODTÜ'lü Devrimci Gençler.

Geçtiğimiz günler, ODTÜ faşist saldırılarının yeni uygulamalarıyla karşılaştı. Yeni Müttevevelli Heyeti oligarşinin eğitimci faşistleştirme politikasının ODTÜ'deki uygulayıcılığını üstlendi. Önce ODTÜ'ye ilgili olarak sürdürülen bir iftira-ihbar kampanyasının ardından ODTÜ Rektörü İlgez Ayanak görevden alındı. Bir demokratik mevziyi daha faşist mevziye dönüştürmenin ortamı yaratılmaya çalışıldı.

YENİ DURUMUN TESBİTİ VE AKTİF KİTLE MÜCADELESİ

Yapılanları, oligarşinin eğitimci faşistleştirme politikasının ODTÜ'deki uygulaması olarak değerlendiren, diğer öğretmen

kurumlarında olduğu gibi ODTÜ'de de can güvenliği öğrenim özgürlüğünün ortadan kaldırılmasına, kazanılan demokratik mevzilerin gaspedilmesine yönelindiğini tesbit eden ODTÜ'lü Devrimci Gençler, mücadeleye yöneldiler. Daha önceki deneyimlerinden yararlanarak, kendilerine özgü evlem biçimleri geliştirerek, tüm ODTÜ kitleleriyle aktif mücadeleye atıldılar.

ODTÜ, ÖTK Rektörün Müttevevelli Heyetine görevden alınmasını kazanılmış demokratik haklarına bir saldırı olarak gördüğünü belirterek protesto etti. ODTÜ öğrencilerinin mücadeleye kazanılan demokratik mevzilerinden birinin gaspedilmesi olduğundan raktöre sahip çıktı. ODTÜ Öğrenci Aileleri Derneği, öğretmen üyeleri ve işçiler de aynı doğrultuda tavır aldılar. Rektörün alınması kinadılar.

YENİDEN AKTİF KİTLE EYLEMLERİ

Yapılan genel forumlarda, durum değerlendirilmesini yapılarak, "Rektör görevden alınmaz", "Faşist Müttevevelli istifa", "DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE", "TEK YOL DEVRİM" sloganlarıyla aktif mücadele kararına vardı. Bu mücadeleler öğrenci-işçi-öğretim üyesi dayanışması içinde sürdürülecekti.

ODTÜ öğrencileri doğru devrimci görüşün yönlendiriciliğinde aktif kitle eylemlerine başladılar.

Kızılay'da 1500'ü aşkın ODTÜ'lü katıldığı bir gösteriye trafiği bir süre durdurular. Kahrolsun faşizm, B a ş m s i z T ü r k i y e, Rektör görevden alınmaz, Faşist Müttevevelli istifa, Demokratik Üniversite, Tek Yol Devrim sloganlarının ardından kararlılıklarını simgeleyen devrim anlamı içeren dağdılar.

Ertesi gün yine aynı örgüt disiplini altında aynı sloganlarla bu kez Müttevevelli Heyeti Başkanı Ahmet Sonel'in Tunus Caddesindeki muayenehanesi önünde gösteri yaparak binayı taşadılar.

Bu ara konuyu anlatan binlerce bildiri, el ilanı dağıtılarak kamuoyunun canlı desteğini sağladılar, uygulamayı protesto eden bir imza kampanyası açarak toplanan 11.000 imzayı Cumhuriyet başkanına gönderdiler.

ODTÜ öğrencilerinin mücadelesinde doğru devrimci görüşün önderliğinde sürdürülen bu mücadeleler oligarşinin ODTÜ'ye yönelttiği saldırıların belli bir duraksamasına yol açtı. ODTÜ öğrencileri doğru devrimci görüş etrafında daha da kenetlendi. Aktif mücadelede bilindiler. Bunun yanında grupsal çıkarlarını her zaman devrimci hareketin çıkarlarını önünde tutan oportünist ve revizyonistler de tutarsız kaypak tavırlarıyla teşhir, terecidi oluyorlar. Pas-

fizmleri ya da tutarlı bütünlüklü bir görüşleri olmayışını eklektisizmiyle etkinliklerini yitiriyorlar.

Gösteriler, bildiri-afis, forum, imza kampanyası çalışmalarını yansıta bir de "Demokratik ODTÜ Mitingi" gerçekleştirildi.

DEMOKRATİK ODTÜ MİTINGİ

Tam bir kitle katılımıyla (örneğin yapılan miting afişlemesine aynı anda 250 ODTÜ'lü birden çıkıyor) yapılan hazırlıktan sonra "Demokratik ODTÜ Mitingi" 8 ocakta Tandoğan'da yapıldı. Miting ve yürüyüşe 18.000 kadar devrimci-yurtsever katıldı.

Miting AYÖD'nin disiplini altında sürdürüldü. Miting'de DGDF Ankara Bölge Yürütme AYÖD adına, ODTÜ-ÖTK, Lise Öer, Sosyal İş adına birer konuşmacı konuştular. Konuşmalarda ağırlık tüm demokratların, yurtseverlerin, devrimcilerin tek bir yürek tek bir yumruk halinde faşizmin karşısına bir kale gibi dikilmesi gerektiği, okulların kapatılmasının yanlışlığı, içinde bulunulan şartlarda okullara gitmenin doğruluğu üzerinde duruldu. Miting, yürüyüş "Demokratik ODTÜ", "Müttevevelli İstifa", "Okullar Açılmalı", "Faşist-Polis-İdare İşbirliğine Son", "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşu Kadar Savaş", "Katli Oligarşi", "Tek Yol Devrim", "Bağımsız Türkiye" sloganlarıyla sürdü ve ilçesiyle son buldu.

DGDF, AYÖD pankartları ve okulların pankartları altında yürünmesi biçimindeki belirlen yürüyüş düzenine rağmen oportünistler bir avuçuk gruplarını yine "Ne Amerika, Ne Rusya" pankartı altında yürüttüler. AYÖD örgütülüğünü tanyor olmaları adına, Aynı şekilde diğer revizyonistler de ÖTK'yi tanyor olmak adına 200 kişilik grubuyla aynı yürüyüşü tercih etti.

ODTÜ'LÜLERİN ÖNÜNDEKİ GÖREVLER

Bu mücadeleleri yanında ODTÜ'lüleri bir yandan karşılaştıkları akademik sorunlarını, yurt sorunlarını v.b. de çözülmesi mücadelesini sürdürüyorlar. ÖTK ise mücadele aracları. Şimdiki devr ÖTK yönetimindeki doğru siyaset ve sorunları çözümlemeye belli gelişmeler kaydedti. ÖTK için yeni beşlere geçilmesi diktatleri iyice ÖTK üzerinde topladı. Şimdiki devr mücadele alanında pek sürülen sosyal demokratlar, pasiflik-tutarsızlıkları açığa çıkmış, oportünistler-revizyonistler de ÖTK'da etkinlik sağlayarak bu olumsuzluklarını ÖTK'ya aktarmaya uğraşacaklardır.

ODTÜ öğrencileri ÖTK'nın halkımızın kurtuluşu kavgasının, bir parçası, akademik demokratik mücadele boyutlarında bir parçası olan kavgaslarının sivil olduğunu bilincine oyu yetkinleştirmeliler. Bunun yolu ise ÖTK'da doğru görüşün yönlendiriciliğini sağlamada geçer.

HAPİSHANELERDEKİ YAŞAM
DISARIDAKİ YAŞAMIN, SINIF MÜCADELESİNİN BİR PARÇASIDIR...
BU DÜZEN TÜM BASKI ARAÇLARIYLA BERABER YIKILACAKTIR

Malatya cezaevindeki tutuklu ve hükümlüler gönderdikleri mektuplarda önce içinde yaşadıkları toplumsal düzeni tahlil ettikten sonra "Hapishaneler de toplumun içinde yaşadığı düzenden ayrı düşünülmez, hapishanelere düşenler, hapishanelere giriş nedenleri, hapishanedeki yaşam koşulları, hapishane yönetimi, hapishanedeki baskılar ve benzeri olgular toplum düzenine göre şekillenir" diyorlar. Ve hapishanelerdeki yaşam koşullarını anlatıyorlar. Eksiğiyle tüm hapishanelerdeki koşulları. Amaçları kendilerine acıdır, merhamet dilemek değil. Çünkü onlar ACIYI BAL EYLEMİŞDİR bir kez... Bilinsin diyorlar. Bu düzenin içgücünü bir başka yanıyla teşhir etmek içindir:

"Çoğu hapishaneler yaşanmaz koşullardadır, tıpkı hapishane dışındaki hayatın da insanların için yaşanılmaz hale getirildiği gibi. Koğuşlar, mutfaklar, tuvaletler, hamamların sağlıklı yaşam şartlarından uzak olduğu yedememiz gibi Isabel, dört beton duvarı nemden yosun tutmuş, helâ sularının aktığı hücreler ve falaka, mahkumun günlük hayatı haline getirilmiştir. Koğuşlar kalabalıktır. 50-60 veya daha fazla mahkum kalır. Eğer hapishaneler dolmuş şimdiki olduğu gibi yataklarda ikiser yatıyor, yerlerde yatıyor, koridorlarda yatıyor. Çoğu hapishanelerde dolap yoktur. Mahkumun giyecek eşyalarında kap-kacakları da yatağın altında torbasında bevuindedir. Yedi,

sekiz mahkûm bir gazocunda ya da bir tüpte yemeklerini pişirmek zorundadır. Karavana yenmeyecek kadar kötü, kimi yerde iki gün kimi yerde bir gün verilir. Kiminin doktoru yoktur, kiminin haftada iki gün doktoru gelir. O da tıpkı dışarıda olduğu gibi doğru dürüst dinlemez. muayene etmeden bir iki hafta geçirilir. Öme derecesine gelmeden hastaneye sevkilemez. Temizlik olanakları yetersiz olduğu için bit, pire olagandır. Hapishane idareleri mahkûmu bölme çabasındadır. İspiyon bekelesi yaratır, insanları birbirlerinden kuşku, güvensiz hale getirir. Gardiyanlar mahkûmlara zorbaca davranmaya zorlanır. Mahkûm hiç bir şikayete bulunmaz, yönetmeliklere belirlenen hakkını aramaz, tıpkı dışarıda halkın hakkını arayamadığı gibi. Haksızlığa karşı çıkan hücreye atılır, falakaya çekilir, sürgün edilir, tıpkı dışarıda joplandığı, dipçiklendiği gibi...

Kısaca hapishaneler, dışarıdaki yaşamın bir parçası, baskıların, zorbalığın bir parçasıdır.

Hapishanelerdeki uygulamalarda birbirini tutmaz, birinde serbest olan diğerinde yasaktır. Kimisinde mahkûma ayda bir sabun verilir, kimisinde haftada bir, kimisine de hiç verilmmez. Kimisinde üç öğün karavana verilir, kimisinde bir öğün. Kimisinde dışarıda satılan kitaplar serbesttir, kimisine gazete hiç girmez, kimisinde kütüphane vardır. Malatya Cezaevine çağdışı veya hakim sınıfların ideolojisinin kitapları "Mızraklı İhtilal", "Dokuz İsk" "Said-i Nursi'nin Hayatı ve Mücadelesi" kitapları alınır, fakat ders kitapları, veya Atatürk'ün "NUTUK" bile içeri verilmmez.

Kanunların, yönetmeliklerin belirlendiği noktalar kimi yerde kimi zaman uygulanır, kimi yerde hiç uygulanmaz. Tıpkı dışarıda da işlerine geldiği zaman uygulandığı, işine gelmediği zamanlar uygulanmadığı gibi.

Malatya Cezaevi gerek yaşam koşullarının kötü olduğu, gerekse baskıların daha yoğun olduğu hapishanelerden biridir.

HAPİSHANELERDEN...

Keyfi idare yürürlükte. Dışarıdan gelen, mahkûma maddi açıdan yardımcı olan yemek burada yasaktır. Sabahları mahkûmun sıcak suya katıp, ekmeğine katık ettiği ve diğer hapishanelerde satılan şeker yasaktır. Doktor yoktur. Sağlık ocağına veya hastaneye gitmek için dilekçe verilir. Ancak verilen dilekelerin bir kısmı gidebilir. Her on-oniki kişi bir tıp ocağı kullanmak zorunda bırakılır. Tüpler ancak bir kez değiştirilebilir. Hem dışarıdan gelen yemekler alınmaz, hem de kantinde doğru dürüst bir şey satılmaz. Diğer hapishanelerde mahkûmlara 200 TL. veya daha fazla verilirken, burada yüz lira verilir. Görüş yerine 25-30 kişi alınır. Kimse idare ile görüşürlemez. Hapishanelerde mahkûmlara farklı muamele edilir, tıpkı insanın dışarıda farklı muamele gördüğü gibi...

Ama bu toplum düzeni her şeyi ile beraber YIKILACAKTIR...

Malatya Cezaevinde bir grup hükümlü ve tutuklu

ANKARA CEZAEVİNDE FAŞİSTLER KAVGA ÇIKARDI

Çarşamba günü Ankara Merkez Kapalı Cezaevine ikinci kısımın görüş günlerinden biridir. Devrimci siyasi tutuklu ve hükümlüler ikinci kısımda 8. koğuşta yatar. Faşistler ise 1. kısımda 1. koğuşta kalırlar. 2. kısımda ayrıca 4,5,6,7. koğuşlar da vardır. Onlardaki sivil mahkûmlarla devrimcilerin son derece olumlu ilişkileri vardır. Hapishanelerdeki baskılara karşı konmasında, olaylara ve dünyaya tutarlı bir

bakış-yorum gücü kazandırmada sivillerin umut kaynağı-güç kaynağıdır devrimci siyasi mahkûmlar. Dayanışmaları hapishane işleyişini olumlu yönde etkileyen bir güç olur.

12 Ocak çarşamba yine 2. kısımın görüş günüyü. Devrimci siyasetlerin bir kaç kişi görüşten öderken, o sıra avukatın grup halinde dönmekte olan faşistlerin satışına oldu. Bunun üzerine çıkan kavga devrimci faşistlere gereken dersi verdiler, bir kısmı revirik oldu. Hapishane duvarları bir kez daha "Kahrolsun Faşistler", "Bağımsız Türkiye" sloganlarıyla çinildi. 2. kısım mahkûmlarının dayanışması bir kez daha gücünü farkına vardı, daha da gelişti. Oluşan güçler dengesi nedeniyle hapishane yöneticileri her hangi bir idari cezalandırmaya gidemediler.

Daha önce Temmuz 76 da da benzer bir olay olmuştu. Avukatın dönen üç devrimciye görüş yeri önünde 20 kadar faşist saldırdı. Devrimciler faşistleri pşakürttü, çevreden gelen diğer devrimci ve sivil mahkûmları birlikte onlara gereken dersi verdiler. Kahrolsun Faşistler, Bağımsız Türkiye sloganları ortallığı kapladı. Daha sonra faşistler sopa yemenin ezikliğiyle bütün koğuşlarını toparlayarak ikinci kısımın önünde bağır çağırarak, küfür etmeye kalkıştılar. Bunun üzerine 2. kısımın sivil-siyasi mahkûmları hep birlikte aşağı inerek faşistleri dövme kuvvularına taktılar. Dışarıda, polisin jandarmasının ardına gizlenerek onlardan desteğinde saldıran faşistler gardiyanlardan da bekledikleri desteği göremediler. 8'i revirik oldu. Hapishane gibi bir yerde 300'e yakın kişinin katıldığı bu meydan kavgasında yine Kahrolsun Faşistler, Bağımsız Türkiye sloganları çınıyor, hapishane duvarlarını aşyordu...

Ulukışla'da Faşist-Polis İşbirliği

Son zamanlarda faşist-polis işbirliğinde sürdürülen halkımız üzerindeki baskı ve sindirme yöntemleri, Ulukışla'da da oynanmak istendi. Ama kararı bir direnişle karşılıklı gerilemek zorunda kaldılar. Olaylar faşist lise müdürünün (Abdurrahman Erbil) devrimcilere saldırmasıyla başladı.

Sabahleyin okulda toplanan lise öğrencileri (1500 kişilik okulu, 1400'ü devrimci) tehdit ve tahrik dolu sözlerle saldırıya geçen müdür, "Kahrolsun Faşizm, Faşist Müdürlüğe" sloganlarıyla karşılaşıncı derhal polis ve jandarma çağırması, okulu tatil etmiştir. Bu oldu bitti karşısında öğrenciler "demokratik lise" sloganı atarak, okula devam edeceklerini açıklamışlardır. Ertesi günü bütün lise öğrencileri okul bahçesinde toplanınca, korkan müdür tekrar polis ve jandarma çağırması. Öğrenciler okulun bahçesinde kovdukları sonra, caddede toplu şekilde yürüyüşe geçmişler, yürüyüşe halkın da katılımıyla tam bir anti-faşist kitle gösterisi oluşturmışlardır. Polis karakolunun önünde barikat kuran polisler copla kadınlara saldırdılar ama geriyi püskürtüldüler. Polis büyük bir kitleden sadece iki kişiyi alabildi. Bu arada polislerin emir veren gar müdürünün faşist yüzü açığa çıktı.

Olaylar yatışmış gibi görünürken Nigde ve çevresinden getirilen polis ve jandarmaların çokluğu faşistleri yüreklendirdi. Mehmet Bilen'in evine molotof kokteyli atılarak kundaklanmak istendi. Bir lise hocasının evi kurşunlandı. Bunun üzerine ertesi gün devrimcilerin önderliğinde toplanan halk faşistleri sindirdi ve evlerinden çıkarttı. Halk dağıldığına faşistler tekrar ortaya çıkarak, kadın erkek ayırmaksızın tekrar saldırıya geçtiler. 17 yaşındaki Naci Karaka-

ya karakola dövülerek komaya sokuldu. Daha sonra Mustafa Ergür, Beyazıt Erdem, İbrahim Sayın karakola çekilerek kıyasıya dövüldüler. Bir avukatın yazhanesi tahrip edildi.

Olaylar gelişirken öğrenci velileri bir toplantı yaparak kitle önünde lise müdürünü teşhir etmişlerdir. Bunun üzerine müdür gece apar topar Ulukışla'dan kaçmıştır.

Bu arada yeni-PDA'cıların bir reformist küçük burjuvannın olaylar esnasında takındığı tavırlar ilginçtir. Herkes, eyleme yerini alırken yeni-PDA'cılar iki süper devlet sloganı atalım mı, atamayalım mı tartışmasına girişmişlerdir. Küçük burjuva reformistimiz ise (yazhanesi tahrip edilen ve devrimcilerin koruduğu avukat) veliler toplantısında gayet müzaffer edalarla "Her iki tarafında elebaşlarını cezalandırmak"tan bahsetmiştir. Faşist-polis işbirliğindeki baskıların yamsırsa, oportünistler, revizyonistler ve reformistler bütün bölücülüklerine rağmen, Ulukışla halkının devrimcilerin yanında yer almamasını önlemişlerdir. Çünkü, halkımız küçük pratikleriyle de olsa sinadığı, kavradığı doğru devrimci politikaları uygulayıcılarıyla birlikte kurtuluşu kadar savaşıcaktır.

KAHROLSUN HALKIMIZIN KANININ EMENİ EMERPER-YALIZIM VE OLIGARŞİK DİKTATÖRLÜK YAŞASIN ANTI-EMPERYA LİST ANTI OLIGARŞİK DEMOKRATİK HALK DEVRİMİZİMİZ YAŞASIN HALKIMIZIN FAŞİZME KARŞI AKTİF MÜCADELESİ TEK YOL DEVRİM KURTULUŞA KADAR SA-VAS

ULUKIŞLANIN DEVİRİMCİ HALKI

İskenderun'da Miting TÖB-DER Kapatıldı

İskenderun'da Töb-Der'in düzenlediği "İrkiç Eğitim Protesto" mitinginden sonra sudan nedenlerle Töb-Der Yürütme Kurulu tutuklandı, dernek kapatıldı.

2-1-1977 tarihinde İskenderun Töb-Der'in düzenlediği miting'e, İskenderun Tekstil, Gaziantep İplik-İş, Osmaniyeli Devrimci Gençleri, Samandag Devrimci Öğretmenleri, Antakya Devrimci Gençleri, Samandag Devrimci Gençleri katıldılar. Yaklaşık olarak beşbin civarında kitlenin yer aldığı mitingde "Tek Yol Devrim" "Katil Oligarşi" "Yaşasın Halk Savaşı" "Kahrolsun Faşizm" "İrkiç Eğitime Son" gibi sloganlar atıldı.

Töb-Der'in düzenlediği miting sonrası tertip komitesini oluşturan 6 Töb-Der'in tutuklandı. Daha sonra da valilikçe dernek kapatıldı. Aynı gün Amasra, Osmaniyeli Töb-Der şubeleri yine sudan nedenlerle Valilik kararlarıyla kapatıldı.

Bu faşist uygulamalar Hatay'da halkın tepkilerine yol açmış, tutuklanan öğretmenlerin serbest bırakılması, kapatılan derneklerin açılması istenmiştir.

Ortaklar'da faşist saldırılar kmandı

Ortaklar Öğretmen Lisesi'nde süregelen faşist baskıları protesto etmek amacıyla 16 Ocak 1977 günü. Ortaklar'da Töb-Der Aydın Şubesi'nin bir yürüyüş düzenlendi.

Yürüyüşe ikibin yakın öğretmen, öğrenci ve veli katıldı. Polis ve jandarmaların ikibinin üzerinde bir güce geçen günlük tedbirleri(!) aldığı yürüyüşte kitle disiplini bir şekilde yürüyüşünü sürdürdü. Yürüyüş, Ortaklar Dörtüylü kavşağından başladı ve Atatürk Anıtı önüne kadar yürüdü. Burada konuşma yapan öğretmenler ve öğrenciler, genel olarak Türkiye'de ve özel olarak Ortaklar Öğretmen Lisesi'nde uygulanan faşist baskı ve terörü, Ortaklar Öğretmen Lisesinde oynanan oyunları protesto etmişlerdir. Öğretmen Lisesinde görevli ve geçtiğimiz günlerde Ortaklar Öğretmen Lisesi'nde saldırıya uğrayan dört devrimci öğretmen de bir konuşma yaparak yapılan saldırıları kınadılar.

Konuşmalar bittikten sonra, kitle büyük bir disiplinlilik içinde dağıldı. Ortaklar halkı yapılan yürüyüşü büyük bir sevgi ile destekledi.

Dergimizin İzmir Bürosuna baskın

16 Aralık 1976 günü öğleden sonra dergimizin İzmir Dağıtım Bürosu siyasi polis ekleplerince basıldı. Büronun yanındaki odada bulunan Gazetecilik ve Halkla İlişkiler Yüksekokulu Öğrenci Derneği yöneticileri ve üyelerinden bir kısmı bu baskında gözaltına alındı ve hiçbir gerekçe gösterilmeden mahkemeye sevk edildi. İKİSAD ve Ticari Bilimler Fakültesi (İTBF) Öğrenci Derneği'nin bazı defterlerinin de burada bulunduğu bahanesi ile hiçbir gerekçe gösterilmeden İTBF öğrenci derneği üyeleri ve yöneticilerinin bazıları da aynı baskıya maruz kaldılar.

Bununla yetinmeyen polis büro dergi almaya gelenlerden, aynı binada bulunan terzi ve dişçi kadar herkesi gözaltına alarak, iki gün nezarete tuttuktan sonra "gizli örgüt" kurdukları iddiasıyla mahkemeye çıkardı.

Baskın sırasında gözaltına alınan bu 55 kişiden 52'si serbest bırakıldı, üç dernek yöneticisi ise ceza evine gönderildi. Şu anda üç yönetici tutukludur. Halen basılan bina ve bölge gözaltındadır, rastgele tutuklamalar devam etmektedir.

İşte, burjuvazinin radyosunda, televizyonunda ve boy boy gazetelerinde "İzmir'de Bir gizli örgüt Basıldı" yaygaraları koparıldığı ve ardından nice "gizli örgüt üyeleri". (!)nin yakalandığı İzmir Olayı.. Oligarşi, üniversite ve yüksekokullarda sürdürülen mücadeleyi, öğrenci gençliğin anti-faşist mücadelesini engellemek ve eğitim kurumlarını birer faşist yuvası haline getirebilmek için tezgahladığı oyunlara bir yenisini daha ekliyor böylelikle.

Erzurum'da Faşist Terör

Oligarşinin eğitim kurumlarını faşistleştirme çabaları Erzurum'da yeni boyutlara ulaştı. İmtihan döneminden bu yana gün olmayor ki faşistler ilerci bir öğrenciyi yaramasın, gün olmayor ki ilerci, demokrat, devrimci unsurların kanı akmasın.

Faşist olaylar zincirinin ikinci: imtihanlarına giren ilerci öğrencile-

rin engellenmesi olmaktadır. Erzurum Kazım Karabekir Eğitim Enstitüsü ve Atatürk Üniversitesi'nin çeşitli fakülte ve yüksek okullarının tümünde can güvenliği, öğrenim özgürlüğü olmadığında ötürü bir çok ilerci öğrenci okullarını terk etmek zorunda kalmışlardır. Canı pahasına eğitim kurumlarına ağzı salıyalar faşist saldırganlara terk etmeyen devrimciler ise, faşist terörün canlı hedefleri olmuşlardır.

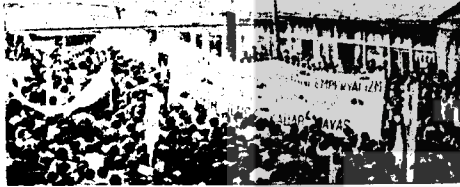
3.10.1976 şehride Necmettin Özdemir ve Ali Şeker isimli öğrenciler saldırıya uğradılar ve ağır şekilde yaralandılar. Kaldırıldıkları Nümune Hastahanesi'nde bir ay kadar müşahade altına alındılar, daha sonra saldırgan sandalyesine oturtularak tutuklandılar. Güvenlik kuvvetleri adlına davranılmaları (!) en güzel ifadesini böylece somutluklarıyla Erzurum'da.

7.1.1977 günü Ziraat Fakültesi'nde imtihanlarından çıkmakta olan Mustafa Çakır, Cahile Arıkan ve Hasan Çadğas Özgür faşistlerin yeni boy hedefi oldular. Gözlerinin ve vücudunun çeşitli yerlerinde bıçak ile yaralanan Mustafa Çakır'ın yapılan ameliyat sonucu bir gözünü kaybetti. Mustafa Çakır'ın diğer gözünü kaybetmesi sözkonusudur. Aynı olayda yaralanan kız öğrencinin kulagi, başına vurulan darbelerden ötürü süreli kanama yapmak yapılmaktadır.

Faşist terör Atatürk Üniversitesi'nde 11.1.1977 günü daha da büyük boyutlara ulaştı. Can güvenliği, öğrenim özgürlüğü kavramları faşistlerce bir kez daha ihlal edildi. Daha önceki olayda gözünü kaybeden arkadaşlarını ziyarete giden bir grup devrimci öğrenci, Tip Fakültesi ve Numune Hastahanesi koridorlarında silahlı saldırıya uğradılar. Olay sonucu Ziraat Fakültesi 3. sınıf öğrencisi Ahmet Söke başından ve boyundan aldığı kurşun yaralarıyla olay yerinde öldü, Fen Fakültesi 2. sınıf öğrencisi Celal Bilici ağır şekilde yaralandı, Hasan Çadğas Özgür ise bir kurşun sıyrığı ile atıldı. Midesinden ve bacağından aldığı kurşunla yaralanan Celal Bilici 6,5 saat süren ameliyat sonucu komaya girdi.

71 sonuna faşist işgal altına giren Erzurum Atatürk Üniversitesi'nde bu olaylar ne ilk, ne de son olaylardır. Sürekli faşist saldırıların sözkonusu olduğu üniversite'de, ergaç, kopyalar ne olursa olsun işgaller kılacaktır. Bunun için, E.A. Üniversitesi ve diğer yüksek okul devrimcilerinin sıkı bir yumruk olup mücadele etmeleri gerekmektedir. ÇÜNKÜ BARİŞİ KAZANMAK İÇİN SAVAŞMAK GEREKİYOR!

Artvin'de mücadele yükseliyor

Artvin ili ufak olmasına rağmen kalabalık bir bölge. Halkı yoksul, işlenebilen toprak az, işsizlik alabildiğine yüksek. Bölge halkının geçim kaynağını teşkil eden çay, fındık ve orman ürünleri tefeciler ve vurguncular tarafından çarçur ediliyor. Orneğin orman ürünleri, orman işçilerine metreküpe 100 TL, ya yaptırılıyor. Mütteahhite 500-1000 TL. arasında veriliyor. Mütteahhiti bunları 2000-3000 TL.sına satıyor. Yine kilosuz 80-120 TL.sına satılan çay, üreticiden 7,5 TL.sına alınıyor...

Böyle açık bir sömürünün alabildiğine yoğun olduğu Artvin ve yöresinde Jandarmannın baskısı da oldukça yoğun. Jandarmannın köylüleri karakola çekip dövmesi alışagelen bir olay. Buna rağmen bölge halkı tüm bu baskılara, sömürüye karşı kararlı bir şekilde mücadelelerini sürdürüyor. Artvin Orman bölgelerinde, orman işçileri ve köylüler, Orman Köylüleri Dernekleri'nde toplandı. Bu durum hakim sınıfları rahatsız etti ve kısa bir süre sonra dernekler kapatıldı. Yöneticileri hakkında soruşturma açıldı.

Töb-Der ve Halkevleri Vali İhsan Dede tarafından kapatılıyor sık sık. Yine aynı zatin kurdukdığı Ülkü Ocakları, halka saldırmakta, devrimcileri öldürmektedirler. Ama, halk, yapılan her saldırıda faşistlere gerekli dersi en sert biçimde verdiğinden bölge artık faşistlerin barınamayacağı bir yer haline geldi.

Şavşat halkın üzerinde jandarma ve ülkü ocaklı faşistlerin sürekli bir saldırısı sözkonusu idi. Devrimci öğretmen Hasan Şimşek faşistler tarafından hunharca öldürüldü. Öldürülenler yakalanmadı. Şavşat Lisesi'ne yapılan saldırılar her seferinde püskürtüldü. 7 Aralık'ta Erzurum'dan getirilen faşist milisler halk yığınca karşı koydu.

Borçka'da da durum aynı. Faşistler tutunamadıkları Lise'ye sürekli saldırıyorlar. Jandarma ve polis devamlı bir şekilde devrimciler ve halkın üzerinde baskısını sürdürüyor. Ama, Devrimcilerin doğru ve kararlı mücadelesi sonucu bu saldırılar her seferinde püskürtülüyor.

Durum Arhavi, Ardahan, ve Hopa'da da farklı değil.

Artvinliler, sorunları un Türküye Halklarının sorunlarından ayrı olmadığının ve kurtuluşunun Türküye Halklarının ortak mücadelesi sonucu olacağını bilincinde, mücadelesine devam edecekler.

Borçka Mitingi

Borçkalı devrimciler, pahalılığı, faşist katliamları ve devrimci Yılmaz Turanlı'nın öldürülmesini protesto etmek için miting ve yürüyüş düzenlediler.

Oligarşinin meseleleri miting ve yürüyüşü engellenmesi için ellerinden ne geliyorsa yaptılar, çeşitli tehditlerde bulundular. Tertip komitesi'nden arkadaşları karakola çekip dövüldü. 20 Kasım'da yapılacak miting ertelendi ve 12 Aralık'ta yapıldı.

Çevre köy ve ilçelerden de geniş katılım oldu. 4500 Nüfuslu kasabada 3000 kişinin mitingde katılımı görülmüş bir olaydı. Konuşmacılar, konuşmalarında Türkiye ve bölgenin sorunlarını, emperyalizmin ve oligarşinin kanlı soygun düzenini anlattılar. Sürekli olarak "Bağımsız Türküye", "Kahrolsun Faşizm", "Katil Oligarşi", "Çay Üreticileri Birleşin", "Eğitim Özgürlüğü, Can Güvenliği", "Öğretmen Kıyamına Son", "Tek yol devrim", "İçer, Köylü, Gençlik, Devrim İçin Birleşin" sloganları tek bir ses olarak yükseldi.

KSD Revizyonizminin bir sefaleti daha

Bugün Tunceli'de küçük bir dükkânın kapisında, "Tunceli DEV-GENÇ" ve "GENEL MERKEZ" yazılı bir "dernekçi" vardır. "Büyük isimlerin" gölgesinde kurulan bu "cece" dernek, "KSD İçin Heli" dergisinin ikinci sayısında, hiç bir cümlesi doğru olmayan bir yazı yayımlanmıştır. Bu yazı, Tunceli'de yapılmış Hüseyin Cevahir'in mezarı ile ilgilidir.

Mezar yapımında bir nezbe katkılar dahi olmayan bu revizyonistlerin, kalpazanca, mezar yapımı olarak kabul edilmiş, "parsa toplama" anlayışının en çins örneğidir.

Tamamı 3-5 kişiden ibaret bu bayırların hiç bir ferdi mezar başına adını atmadığı halde, sahteکارca, "mezar yapımı için alınan karara katıldık", "çalışmalarımız başladı", "demelerimiz yadrigamıyoruz. Yalancılığın, kuru gürlüğü ve demogojiyi toponimlik birleştirip, siyasiyet yaptıklarını sanan bu hototçutardan (!) başka bir şey beklenemez.

Hale, bu revizyonistlerin, mezarın gizli yapıldığı iddiası çok güllüktür. Mezar yapım çalışmalarını bir aydan fazla zaman aldı. Yardım kampanyası hariç, mezar başında 28 gün fiilen çalışıldı. Söbek köyüne kilometrelerce yol kazma-kırıklı yapıldı. Bu çalışmalarla çevre halkı ve kabark devrimci gençlik kitlesi katıldı. Mezar yapım çalışmalarının çevrede "gargic sultanlar" bile duyuldu. Ama gerçek karşısında bayırların kuma gömen bu deve kuşları, mezarın gizli yapıldığını söyleyecek kadar şaşkınlık içindeler.

Komiteye öneri götürdüklerini ve önerilerinin kabul edildiğini söylüyorlar "Dükkânlarında" oturup tebih çekmeyi devrimciler

sanın bu molla takımının, mezar yapımının başından sonuna kadar komite ile hiç bir ilişkisi ya da görüşmeleri olmamıştır. Bu bayırla olsa olsa yürüyüşlerdir. Komite bu bayırların önerilerini ilk defa, dergilerinde okuyup öğrenmektedir. Bugüne kadar önerilerini gönüllülikle saklayan bu bayırlar, anlaşılabilir güfler uykusundan yeni uyanmışlardır.

"Tunceli DEV-GENÇ", "Genel Merkez" adı altında bir tekket açarken, bir yönetim kurulu oluşturacak kadar bile kelle sayısız bulamayan, dışarıdan transferlerle yönetim kurulunu zor bela tamamlayabilen bu revizyonistlerin, Tunceli'de bir güç olarak kendilerinden

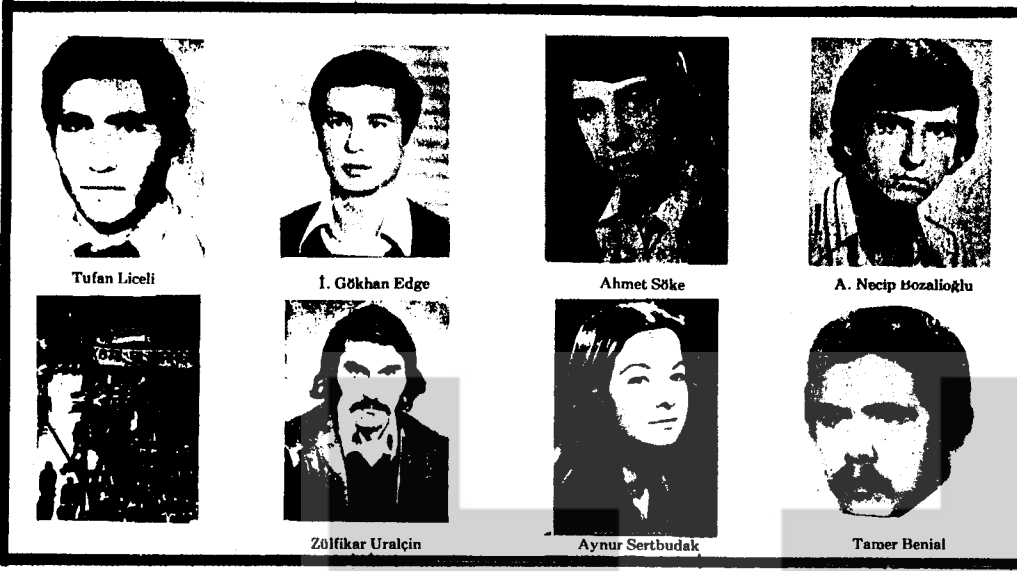
bahsetmelerine ne demeli?.. Kitle örgütü niteliği olmayan, tabansız, hepsi bir yönetim kurulundan ibaret olan ve kendilerini sorulduğunda "burası kitle örgütü değil, grup örgütlenmesidir", "biz bu derneği bir görüşün propagandasını yapmak için kurduk" diyen "Tunceli DEV-GENÇ" "Genel Merkez" in (!) DİGDE'na katılma kararına ne demeli?

Yalan, kuru gürlüğü ve şamata ile siyaset yapmanın mümkün olmadığını, komik bir duruma düşmekten öteye gidilemeyeceğini bu sayın bayırlar acaba ne zaman anlayacaklar.

KOMİTE ÜYELERİ

2 ci sayfasında deneyiniz yönün karulu ve başkanı adına Antakyalıdaki miting için bir yazı yer almıştır. Komite ile ilgili yazının yönün karulu ve denek üye hayle kıy bir ileri, uludipi gibi miting için ileri beklenmektedir. 4 ayırlamak yapılmıştır. ulanaypat Genel Komiteye Buzması, İki mekratik bir dernektir. 15/10/1976.

ANILARI MÜCADELEMİZE ÖNDER OLACAK!

Tufan Liceli

İ. Gökhan Edge

Ahmet Söke

A. Necip Bozalioğlu

Zülfikar Uralçın

Aynur Sertbudak

Tamer Benial

ÖLÜMSÜZLER

Bir ölü daha verdik,
Bir can daha ekaldık bugün.
Çop-dipçik
Bıçak-kurşun darbeleri arasında
Bir can daha ekaldık.

Nereden
Nası
Ve niçin geleceği bilinen ölüm,
Bizi de bekliyor
Sıra takip etmeden.
Ergeç biz de öleceğiz,
Belki bugün
Yarın da mümkün,
Veya bir başka zaman
Ya da şimdi
Şu an.

Ama
Asıl önemli olan
Ölüme karşı koyup,
Öldürmek için kaynağın
Ölümüne karşı
Öldürülmeden.

Fahri Semir ABACI
10-1-1977 Samandıç / Hatay

DEVİRİMCİ GENÇLİK DEPREM ÇALIŞMA RAPORU

Van depreminin sonuçları, bir doğal olayın sonuçları gibi değil, bir kitle katılımının, bir jenositin (soykırım) sonuçları gibi değerlendirilmeli, nitelendirilmelidir. Çünkü kırk yıldır bu bölgenin deprem bölgesi olduğunu ve bölgede yaşayan halkın 'hemen hemen tamamı KÜRT' yaşam koşulları bilindiği halde yıllardır, aynı düzenin değişen iktidarları, merkezi otorite bu konuyla ilgili en küçük bir tedbir almadığı gibi, her fırsatta jandarma komandolarını, faşist milislerini, işkencecilerini, istihbarat (!) teşkilatlarını, vandaş mülki idare amirlerini bölgede görevlendirip halka en akla gelmedik işkenceyi, milli zulmü, çileyi çekmişlerdir. Burada bu işkencelerin milli zulmün örneklerinden söz etmeyeceğiz. Bu mesele artık ayıyuka çıkmıştır.

25 Kasım akşamından itibaren, depreme ilgili olarak, devrimci görevimizi yerine getirmeye üzere çalışmalara başladık. İlk etapta, olayı bütün çıplaklığı, gerçekliği ile en geniş kitlelere duyurmaya çalıştık. (Gerek basın açıklamaları, gerekse diğer yöntemlerle). Hemen ardından, bir başlı kampanyaya çıktık. Okullarda öğrencilerden, öğretmenlerden, şehirlerde (Ankara ve İstanbul) halktan para ve gıvecek olmak üzere bağışlar toplamaya başladık. Toplanan bağışların en kısa zamanda ve en sağlıklı şekilde bölge halkına ulaştırılabilmesi için yollar aradık ve bulduk. Toplanan paranın hemen hemen tamamını yiyecek ve ilaca çevirdik. Eldeki yardım malzemesini yola çıkan kamyonlar 3 Aralık akşamı Tatvan'da (daha önceden, durum değerlendirilmediği için) yapılmak üzere bölgeye giden arkadaşlar tarafından karşılandı. Havanın fırtınalı, karlı olması ve bundan ötürü yardım malzemesinin tehlikeye düşürülmesi için araçları ertesi sabaha dek beklettik. 4 Aralık sabahı saat 06'da kamyonlarla Tatvan'dan hareket edip, aynı gün saat 13 sıralarında Muradiye'ye vardık. Araçlardan ikisinin yükünü Muradiye'ye birininkini ise Çaldıran'a boşalttık.

ÖN DURUM DEĞERLENDİRMESİ SONUÇLARI

Depremin dördüncü günü, ön değerlendirme yapmak amacıyla Van'a geldik. Gördük ki, daha önceden edindiğimiz bilgilerden ayrıca yardım komiteleri kurulmuş. Bunlardan ikisi Çaldıran ve Muradiye'de biri ise Van'da. Van'daki komite, üst komite niteliğinde. Üst komitenin hali için aşağıdaki:

Kendi içinde çelişen, anlaşamayan gruplar, kişiler komite üyeleri durumundaydı. Sanki başka zaman ve mekân kalmamış gibi en üst düzeyde tartışmalar en yoğun bir biçimde sürdürülüyordu. Disimzdaki grup ve grupçukların hemen hepsi tartışmanın içindeydiler. Apaçık gerçek şuydu ki, her grup

kendi önderliğinde bu işleri örgütlemeye çalışıyordu. Yapıyı ve o sıralarda dönen oyunları net olarak bilemediğimiz için tartışmalara girmedik. Ama, doğal olarak, siyasetimiz yönünden kısa bir konuşma yaptık. Genel olarak oradakilerin bize karşı tavrı hiç de yakın, dostça değildi. Sezilen şuydu ki, bizim yola çıkardığımız yardım malzemesinin bir an evvel teslim alınıp bizim ve sonradan yardım ile birlikte gelecek arkadaşlarımızın bir an önce geriye döndürülmesi niyetindeydiler. Ve bunu sağlamak yönünde moral bozucu, umut kırıcı konuşmalar oldu. (Şartların çok ağır olduğundan falan sözettiler) Tüm bunlara karşın, tavrımız kesindi. Malzeme komiteye teslim edip, dönmeycektik. Asıl zarar görmüş yerlere, köylere gidip, getirdiklerimizi dağıtacak ve devrimci görevimizi yapacaktık. (Zaten sonuçta da istediğimiz oldu.)

4 ARALIK - MURADİYE ÇALDIRAN

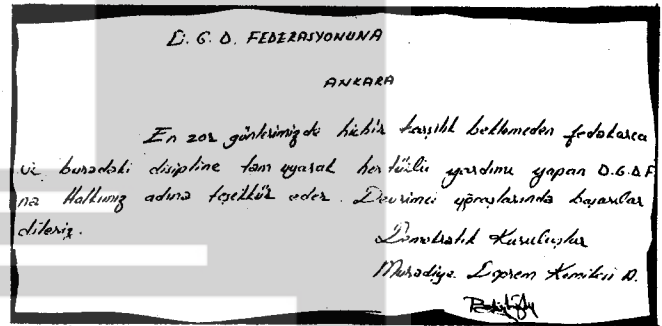
Sıyrdığımızı sandığımız o tartışmalar buralarda da vardı. Ama, Van'da ki yoğunluğa erişememiştik. Zaten somut pratiğin zorlanması sonucu erişemedik de.

Getirdiğimiz malları bir tutanak düzenleyerek, Muradiye ve Çaldıran komitelerinin saptadığı yerlere depoladık. Aynı saatlerde, komiteyle yaptığımız toplantıda şunlar konuşuldu:

İkominenin başkanı ve sözcüsü durumundaki bir arkadaş bize komitenin bir takım ilkeler saptadığını ve yardım amacıyla gelen bütün grupların bu ilkelerle uyum sağlamak üzere bölgeye giden arkadaşlar tarafından karşılandı. Havanın fırtınalı, karlı olması ve bundan ötürü yardım malzemesinin tehlikeye düşürülmesi için araçları ertesi sabaha dek beklettik. 4 Aralık sabahı saat 06'da kamyonlarla Tatvan'dan hareket edip, aynı gün saat 13 sıralarında Muradiye'ye vardık. Araçlardan ikisinin yükünü Muradiye'ye birininkini ise Çaldıran'a boşalttık.

BÖLGENİN HALKIN DURUMU VE GELİŞEN OLAYLAR

Yukarda sözünü ettiğimiz yardım dağıtma işini orada kaldığımız 10 gün süresince, kesintisiz sürdürdük. Bizden sonra da aynı işi öteki devrimci arkadaşlar sürdürdüler. Sürekli yaygara konusu olan Jevletin yardımı (!) ise Van'da depolanıyordu. Halkın tepkisi büyüktü. Öyle ki zaman

zaman depoların önünde yükünü boşaltmak için bekleyen kamyonlar yağmalanıyordu. Gelen yardımlardan depolanmayanların bir kısmı ise Muradiye ve Çaldırandaki askeri birliklere yollandı. Bu malzemenin büyük bir kısmı askerlere tüketiliyor, artığı ise kayıtlı kişilere, muhtarlar veriliyordu. Çoğu gerici olan bu muhtarlar yardım malzemesinden sadece yakınlarını istifade ettiriyorlardı.

Halkla yaptığımız konuşmalarda, onların bize en çok şikayet ettikleri şey bu muhtarlar konusuydu. Orada bulduğumuz sürece çeşitli "devlet büyükleri" bölgeye geldiler. (Demirel, Erbakan, Melen, Ecevit...vs.). Ecevit, orada hiç de ileri (!) basını yazdığı gibi halkı yanına çekemedi. Muradiye konuşması sırasında çok kez halk tarafından sözü kesilip karşı tezahürat yapıldı. Yine bir kısım basın bunu çarpıtıp Muradiye'de Ecevit'in konuşmasını kesmeye çalıştılar, engelleyenlerin "aşırı solcu" "ilegal" örgüt üyesi bir avuç militan olduğunu yazdı. Tıpkı oraya devrimci sorumluluklarıyla devrimci görevlerini yerine getirmeye çalışanları silah kaçırmaya gitmekle suçladıkları gibi.

Bölgeye yardım görevi ile yollanan araçlar boş boş ortaklık dolamaktan başka birşey yapmadılar. Hele helikopterlerin hali görülmesi değeri. İki üç günde bir yüz civarında battaniyeye yükleyip birkaç köye atmak ve dağ köylere sırtlarında yardım götürülen devrimcileri izlemek bütün yaptıkları idi.

Yıllardır, Kürt halkı üzerinde sürdürülen asimilasyon ve tenkil politikası deprem sayesinde bir kez daha güçleniyordu. Yersiz yurtsuz, kalkanları Türkiye'nin çeşitli yerlerine sürüp oralarda, eriyip gitemelerini sağlamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Ama halk, eskisi kadar kolay aldatılır durumda değildi. Nitekim sohbetlerde, ısrarla vatanlarını terketmeyeceklerini tekrarlıyorlardı. Şimdi oligarşi yeni yeni oyunlarını peşinde,

son zamanlarda artan sayıda Bulgaristan'dan gelen göçmenleri bu bölgeye yerleştirmek istiyor.

Ama kürt halkının ulusal bilinci o derece gelişmiş durumda ki kolay kolay bölgeyi onaylamayacaklar.

Anlatılmadık edemeyeceğimiz bir konu daha var.

Devrimciler bu son ay içinde halkın dilinde efsane haline geldiler. Öyleki daha "devrimci" kelimesinin Türkçesinden ne de Kürtçesinden haberdar olmayanlar, yarı kürtçe yarı Türkçe devrimciler en sıcak, en içten yerleri söyleyebilmek için yarışıyorlardı. Çocuklar bildikleri iki sözcüğü tekrarlayarak peşimizden koşuyorlardı:

"Devrimci Abi, Devrimci Abi,..."
Devrimcilerin halkla kaynaşmasının en güzel örnekleri verildi. TC Hükümeti yardım ancak Muradiye, Çaldıran ve birkaç yakın köye yarım yamalak dağıtmışken, devrimcilerin yardımı, eksiksiz tüm köylere dağıtıldı. Köylerin büyük çoğunluğuna da ikinci, üçüncü kez gidildi.

Bundan sonra ise öncelikle bölge halkının Türkiye'nin çeşitli yörelerine dağıtılması politikası olmak üzere oynanmakta olan oyunları bozucu, onları açığa çıkartıcı siyasi gerçekleri açıklayıcı çalışmalar yapılması gerekiyor ağırlıkla.

DGDG DEPREM YARDIM GÖREVLİLERİ

DÜZELTME

Devrimci Gençlik Yayıncısından çıkan "faşizm üzerine Bir Kaç Söz" adlı broşürde bazı dizgi hataları yapılmıştır. Sayfa 5 satır 37'de 'gelismeleri' yerine 'çelişmeleri' Sayfa 6 satır 22'de 'genellik' yerine 'genellik' Sayfa 7 satır 4'de 'yaratmaktadır' yerine 'yaratılmaktadır' Sayfa 7 satır 28'de 've' yerine 'bu' gelecektir. Düzeltir, özür dileriz.

kısa çözüm yoluna gözlemlenmiş oluyor, su da biraz açık faşizm burjuv halkla tecrit çözüm mama: sömür ayarlar B faşizm olarak önemli riz. B plana: çözüm krizini vermiş

B krizini (nin) bi ne diy temeli söylüyor istiyor mokr AP-Clir?.... yaygı: cini de mokr yığınla yana ortak etkisi: gi kit doğru etme mik l aktar:

vazini içli dı bugün tekel poetu: progrı ayıncı önemli B anlam daki yor. (içinde çatışın sol n burju muhal etme h da CI nasil verece burju diyebi Kurul varlık farklı partı i kaldır kazan CHP' arası Ecevit olarak K tilma ve em başka yalıt hatta sosya

BUGÜNKÜ SİYASİ DURUM ÜZERİNE

Sayfa 3'den devam.

kısa sürede yukarıdan aşağı açık faşizm çözümünü dayatıp duruyor. Ve bu çözüm yolunda diğer kanadı ikna etmek için hepimizin gözlediği saldırıları gündeme getiriyor. Uzun süredir böyle bir çözüm için çabaladı. Bu olay, halkın oligarşiyeli çelişkilerini arttırdı ve su üstüne çıkarttı. Halka saldırılar, oligarşinin biraz daha tecrit olmasını doğurdu. Ama bir açık faşizme geçişi beceremedi.

Bir açık faşizm uygulamasının, teknelci burjuvaziye daha da güç duruma sokacağını, halkla çelişkilerini arttıracığını ve tamamen tecrit edeceğini bilen diğer kanat böyle bir çözüme yanaşmıyor. Böyle bir çözüme ulaşamamasının diğer bir sebebi de, bu çözümün, sömürü paylarının karşı tarafın lehine bir ayarlanmasını içermesidir.

Bir yıl kadar önce, teknelci burjuvaziye açık faşizm tehdidini iktidar krizini çözmeye bir araç olarak kullanıyor diye yazmıştık. Bu yolda önemli adımların atıldığını bugün söyleyebiliriz. Bugün artık açık faşizm çözümünü ikinci plana itilmiş bulunuyor. Teknelci burjuvazi yeni çözümler aramakta, 1977 seçimlerini iktidar krizini çözmeye bir yol olarak denemeye karar vermiş bulunuyor.

C. H. P. NİN OYNADIĞI ROL

Bir yıl önce şunları söylemiştik: "... İktidar krizini çözmeye kanatlardan (teknelci burjuvazinin) birinin kuyruğuna takılması bulunan CHP ne diyor? O da "demokratik" rejimi savunma temelinde AP ile ortak hükümet kurabileceğini söylüyor. Bunu İstanbul sermayesi özellikle istiyor. AP-CHP koalisyonu gerçekten "demokratik" rejimi kurtaracak mıdır acaba? AP-CHP koalisyonu gerçekten neyi kurtarabilir?... Ekonomik krizden çıkma umidi içinde yaşayan teknelci burjuvazinin, kitlelerin direncini daha kolaylıkla karşılayabilmesi; anti-demokratik uygulamalara bugün için geniş yığınların gözünde demokratik yana, halktan yana bir umut olma durumundaki CHP'yi ortak ederek kitlelerin demokratik muhalefetine etkisizleştirilmesini, krizden CHP'nin sağlayacağı kitle desteği (veya şöyle söylersek daha doğru olur) CHP'nin kitle hareketlerini pasifize etme desteği sayesinde çababilmesini; ekonomik kriz yükünü böylece kitlelerin sırtına aktarabilmesini sağlar."

"CHP'nin merkez yönetimi, teknelci burjuvazinin bir kanadıyla uzunca bir süreden beri içi dışıdır diyebiliriz. Ve hatta diyebiliriz ki bugün CHP'nin politikasını, bu içi dışı olduğu teknelci burjuvazi yönlendiriyor. Bu kuzu postundaki kurdu, oligarşinin kısa dönemli programının gerçekleştirilmesi yolu üzerinde ayrıca iktidar krizini çözmeye başvurduğu en önemli siyasi araç haline gelmiştir CHP" (3)

Bir yıl önce söylenen bu sözlerin bugün için anlamı daha bir açık hale geldi. CHP'deki değişim daha açık seçik gözlenebiliyor. Çünkü, CHP Kurultayına giderken parti içinde olup bitenler, gazetelere yansıyan çatışmalar, alınan sert tedbirlerle parti içinde sol muhalefeti bastırma gayretleri küçük burjuvazinin siyasi istemleri doğrultusunda bir muhalefeti anti-demokratik yöntemlerle yok etme çabaları, belirli sonuçlar doğurdu. Seçimlere hazırlık kurultayı olan geçtiğimiz kurultayda CHP iktidara gelme tedbirlerini aldı. Ama nasıl tedbirler? Teknelci burjuvaziye güven verecek cinsten tedbirler... Kurultay, teknelci burjuvazinin bir kanadının doğrudan adamları diyebileceğimiz ekibin zaferi ile sonuçlandı. Kurultayda küçük burjuvazinin derli toplu bir varlığı bile görülmedi. Kaybeden liste, politika olarak ve ilkel bakımdan kazanan listeden farklı değildi. Ama, sol olarak lütfen edilebilmiş, parti içindeki muhtemel sol muhalefeti ortadan kaldırmayı becerbilmiştir. Nitelik olarak, kazanan ve kaybeden listelerin farkı yoktur, CHP'nin programı ile sanayicilerin programı arasındaki paralellik, pek çok noktada aynılık, Ecevit sanayicileri ikna ediyor propogandası olarak basında yansıtılmıştır.

Kurultayda Sosyalist Enternasyonal'e katılma kararının alınması da, teknelci burjuvaziye ve emperyalizme bir garanti verme anlamından başka türlü yorumlanamaz. Avrupa'nın emperyalist teknelci burjuvazilerinin partileri olan hatta çoğu iktidarda bulunan "sosyalist", sosyal demokrat ve "işçi" partilerinden oluşan

"Sosyalist" Enternasyonalin emperyalist bir karaktere sahip olduğu ve uzaktan yakından sosyalizmle alakası olmadığı gün gibi ortadadır. Mesela İsrail'in siyonist ve emperyalist iktidar partisi de bu enternasyonal'e üyedir. CHP bu yolla teknelci burjuvaziye ve emperyalizme jest yapmış oluyor. "Ben öyle iddia edildiği gibi solcu falan değilim; benim solculuğum halkı kandırmak için bir demagojidir. Halk iktidarı lütfen bir demagoji olarak kullanıyorum ve bu yolla halkın gerçek çıkarları doğrultusunda örgütlenip, siyaset yapmasına engel oluyorum. Ben esas olarak teknelci burjuvazinin en aktivi temsilcisiyim" demek istiyor.

Bu ısrarlı çabalardan sonra teknelci burjuvazi niye CHP'den korksun? Niye CHP'yi kendi aracı olarak düşünmesin? Tabii ki CHP bu gelişmelerle halkın umudunu oluşturan çıkıyor. Yeni sömürge ekonomisinde, sallanan, ayakta durmak için çarpınan, emperyalizmle bütünleşmiş teknelci burjuvazinin umudu haline geliyor. Daha bugünden teknelci burjuvazi için CHP büyük umut olmuştur.

GELİŞMELER HANGİ YÖNDE OLACAKTIR

Teknelci burjuvaziye verilen bu umutla beraber, açık faşizm çözümünü ikinci plana ittiği, seçimleri iktidar krizini çözmeye bir yol olarak denemeye karar verdiği bugün gelişmeler hangi yönde olacaktır?

Kurumsal faşizm halka baskı ve terör uygulamaya devam edecektir. Faşist milislerin güvenlik kuvvetleriyle koordine saldırıları sürecektir. Bu saldırıları teknelci burjuvazinin bir kanadının eylemi olarak değerlendirmek yanlıştır. Bir bütün olarak, teknelci burjuvazinin devlet iktidarını faşistleştirme politikasının sonucu olarak değerlendirmek zorunludur. Bu yolla faşizme kitle temeli yaratmayı, nisbi demokrasi unsurlarıyla değiştirmeyi amaçlayan emperyalizmin ve teknelci burjuvazinin faşist taarruzu sürecektir.

CHP'nin iktidara gelmek için, genel seçimlerden iktidar olarak çıkma hesaplarıyla, faşizmin saldırısını, MC'nin uygulamalarını seçim propoganda malzemesi olarak değerlendirmek ve kullanmak işinden başka bir şey yok. Örneğin, CHP'nin üniversitelerin kapatılması politikası, "İşte MC üniversiteleri okunamaz hale soktu" propogandasından başka bir amaca hizmet etmiyor. Halbuki, üniversitelere yönelik polis-faşist organize taarruz, buraları faşist yuvaları haline getirmek ve gençlik kitleleri içinde terör yoluyla taban elde etmek, terör yoluyla kitleyi tarafsızlaştırmak, pasifize etmek, sesini çıkaramaz hale sokmak amacına hizmet ediyor. Bunun önüne ancak gençlik kitlelerini aktif bir biçimde anti-faşist mücadeleye sokmakla geçilebilir; yoksa üniversiteyi kapatıp faşistlere boyun eğme yoluyla değil. Bunun gibi, faşizmin halka saldırıları karşısında CHP, halkı "genel seçimlere kadar sabredin ve seçimlerde bize oy verin" diyerek pasifize ediyor. Halkı savunmasız bırakıyor. Umutlarını CHP'ye bağlamaları ve beklemelerinden başka bir şey önermiyor. CHP'nin bu politikası oligarşinin saldırgan politikasını tamamlayarak onunla uyuyor. Faşizmin saldırıları, halkın bölük pörçük olmasını, direncinin kırılmasını, kendini savunamaz, bir durumda teslim olmasını, itaat etmesini hedefliyor. Bu yolla oligarşi, iktidarını tehdit edecek bir halk hareketine engel olmak istiyor. Oligarşi, iktidar alternatifini bir halk hareketinin örgütlenmesine engel olmak, halkın düzen partileri safında toplanmasını sağlamak sonuçlarını elde ederek amacına ulaşacağını çok iyi biliyor. İşte, CHP'nin teslimiyet öneren politikası bu bakımdan faşizmin politikasıyla çıkıyor. CHP "halkın safalarından" faşizmin değirmeni-ne su taşıyor.

GÖREVLERİMİZ

Bugüne kadar olduğu gibi, halkı faşizme karşı aktif mücadeleye sokmak için çalışmalıyız. Devam edecek olan faşist saldırılar karşısında halkın bölük pörçük, sistemsiz ve örgütsüz savunmasını toparlamak, onu örgütlü bir savunma durumuna dönüştürmek için

yoğun bir çalışmaya daha bilinçli devam etmeliyiz. Sonra, halkın aktif savunmasını, sistemli ve örgütlü savunmayı faşizme karşı

bir karşı-taarruz biçimine yükseltilebilmek için bugünden bütün çabamızla çalışmalıyız. Bu çalışmalarımız da önemli sayılacak başarıları elde etmemiz, "halkın umudu CHP" hayallerini yıkarak, ilerlememize sıkı bir biçimde bağlıdır. Halka CHP'nin bugün teknelci burjuvazinin umudu haline geldiği anlatılmayız. CHP iktidarlarıyla faşizmin yenilemeyeceğini; CHP'nin halkı faşizme karşı savunmasız ve silahlı bırakarak hakim sınıfların gaddarca sömürü ve zulümlerini kolaylaştırıcı bir rol oynadığını açıklamalıyız.

Ayrıca, CHP hükümet olsa ne olacaktır? Devlet içinde örgütlü faşizm yok olacak mıdır? KSD'ciler ve diğer bir çok grup bir CHP iktidarıyla faşizmin tehlike oluşturan çıkacağını düşünüyorlar. (4) Herhalde faşizmi MHP olarak görüyorlar. "Hazır iktidarda söz ve pay sahibi olma..." sözlerinden bu anlaşılıyor. Aynı zamanda, faşizmi teknelci burjuvazinin bir kanadının desteklediğini ileri sürebiliyorlar. Bir CHP iktidarıyla MIT, kontr-gerilla, CIA'nın ordu ve güvenlik kuvvetleri içindeki faaliyetleri son bulacak mıdır? İşkenceciler cezalandırılacak, devlet kurumlarından atılacak mıdır? Kısacası devlet içinde yerleşik faşizme dokunulabilecek midir, yok edilecek midir? Hiç sanmıyoruz. (Hükümet ettiği zamanda CHP, bir işkenceci doktor üstüğünü bile tayin ettirememiştir.)

Olsa olsa CHP iktidar olunca, devlet içindeki faşist kurumlar eylemlerini siddete nispeten az yer vererek sürdürürler veya bir adım geri atarlar (veya saldırılar artabilir.) Ama hiç bir zaman bunlar bir CHP iktidarı ile sökülüp atılmazlar. Şu veya bu siyasi sebeple her zaman işletilmeye, en gaddarca işletilmeye hazır bir biçimde hayatlarına devam ederler. O halde böyle bir durum faşizme karşı mücadeleyi gündemden kaldırmı mı? Hayır. Bir takım insanları zannettiği gibi, bir CHP iktidarı faşizmin yenilgisini değildir. Faşizmin yenilgisi ancak halkın demokratik iktidarıyla mümkün olabilir. Sözümlü ettiğimiz tür bir gelişme tabii ki bizim faşizme karşı mücadele taktiklerimizde bir takım değişiklikler ortaya çıkaracaktır. Örneğin, bu faşist celerinin yok edilmesi, işkencecilerin cezalandırılması, faşist kurumların ortadan kaldırılması için daha etkin ve insiyatifli bir çabaya girmek gerekecektir.

Halkın anti-faşist mücadelesini örgütlemek, bu mücadeleyi demokratik halk iktidarı çözümüne götürebilmek, anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim programına oturtulabilecek yolunda "sol"dan gelen çok önemli engellerle de uğraşmak durumundayız. Bunların başında, halka hedef şartları, mücadeleyi şartları ayasızlarla uğraşmak geliyor. Bu yanlış siyasetlerin etkilerini aşgariye indirmeliyiz. Anti-faşist mücadelenin karşısına "revakasyon"la karşılamak, "pasifizm" öneren, mücadeleyi "burjuva demokrasi"ni koruma ve geliştirme olarak kavrayan, dolayısıyla kitlelere faşizm karşısında teslimiyet öneren revizyonist politikalarla uğraşmak, onları etkisizleştirmek gerekiyor. Yine "sosyal emperyalizm", "sosyal faşizm" teorileriyle hedef şartları; hatta esas mücadele "yükselen sosyal emperyalizme" ve "sosyal faşizme" karşı olmalıdır" diyen gruplara karşı yoğun bir ideolojik mücadele verilmelidir.

DEVİRCİ GENÇLİK

(1) Bu çatışmaların somut ekonomik kaynakları, ekonominin dayandığı dar boğazda tekel grupları için vuzgeçilmez çıkarların neler olduğu ayrı bir yazı konusu olacaktır.

(2) Devrimci Gençlik Dergisi Sayı: 6 "Başyazi"

(3) Devrimci Gençlik Dergisi Aynı yazı

(4) "... Bugün oligarşiyeye karşı değil ama faşizme karşı yarımsız çekileceğimiz güçler hiç de az değildir... Fakat faşizm bir tehlike oluşturan geçici olsa da çıkınca ille de anti-oligarşik mücadelemiz başayana Ulaşacaktır diye bir zorunluluk yoktur." (AYOD ve görüşlerimiz broşürü)

Bu ileri (!) görüşlü arkadaşlar faşizmin "iktidarda söz ve pay sahibi" olmasıyla herhalde MHP'yi kast ediyorlar. Dolayısıyla MHP'siz veya MC dışında bir hükümeti yani CHP hükümeti faşizmi iktidardan düşürecek, onu tehlike oluşturan çıkaracak zannediyorlar.

YERALTI MADEN-İŞ'İN ve MADEN İŞÇİSİNİN MÜCADELESİNİ HIÇ BİR GÜÇ DURDURAMAZ

2 Ocak gününü 3 Ocak'a bağlayan gece Yeraltı Maden-İş sendikası başkanına ve sendika toplu sözleşme uzmanına silahlı bir saldırı düzenlenmiştir. Daha önce sendikaların çeşitli seviyelerinde yönetilen bu saldırıların amacı devrimci sendikacılık ve maden işçilerinin örgütlenmesi yolunda kararlı adımlarla ilerleyen Yeraltı Maden-İş'i yok etmektir. Bu konuda bir basın açıklaması yayınlayan sendikaların bu açıklamasını aynen yayınıyoruz.

"Örgütümüz Yeraltı Maden-İş Sendikası'na, son günlerde bızlanın saldırı ve baskıları, görülmek üzere, Merkez Yürütme Kurulumuz dün basın yoluyla aktarmayı yolumuz görmüştür.

GENEL BAŞKAN ÇETİN UYGUR'A KALEŞÇE SALDIRILMIŞTIR.

Çarşamba günü saat 01.00 sularında Çetin Uygur, Toplu İş Sözleşmesi uzmanının ve Maden Mühendisleri Odası Genel Sekreteri Maden Yüksek Mühendisi Yalçın Çilingir ve Maden Yüksek Mühendisi Tayfun Özusu ile Halk Sok. No. 4/1'deki evinde sohbet ederken dışardan kurşun yağmuruna tutulmuştur. Ve yayılın ateşi ile Çetin Uygur'un iki kolu kırılmış, ayrıca sırtından ve çenesinden yaralanmıştır. Yalçın Çilingir ile Tayfun Özusu ise çeşitli yerlerinden yaralanmışlardır.

Bu katliamın bir tertip olduğuna kuşku yoktur. Ve kimlerden olmasa bile nerden ve neden geldiği bellidir. Suluova'da Büyük Çeltik Kömür İşletmesi vardır. İşletmenin açılış tarihi 1969'dur. Patron, geçilen bu kısa zaman içinde işletme ile Suluova girişinde 17 milyon liraklı bir turistik tesis kurmuş ve diğer işletmelere de ortak olmuştur. Patronun böylelikle kısa zaman içinde abart olmasının başlıca nedeni maden işçilerini asgari ücretten çalıştırmamasından gelmektedir. İşçilerin asgari ücretten öte başka hakları da yoktur. Sosyal haklarının esamileri bile okunmaz olmuştur. Çalışma ortamları rezil bir düzenbazlığın çarkında dönmektedir. Maden işçilerinin bu işletmede sigortasız bile çalıştırıldıkları olmuş ve en demokratik en yasal hakları olan sendikalaşma girişimlerinden uzak tutulmuşlardır. Bu, bizzat zorbatıcı, fakat patron tarafından da hiç eksik edilmemiştir. İşte bu maden işçileri geçtiğimiz haftalarda sendikamız Yeraltı-Maden-İş'e katılmışlar ve binlerce madenlere yonelmişlerdir. Ve bu patronu küpelerle bindirivermişlerdir. Derhal patronu diye bellediği işçileri işten atmış ve diğer işçilerin de direniş ile karşılık görmüştür. Ve bu onu iyice kudurganlaştırmıştır. Öyleki bu ara işçileri toplantı ve "Bu

Ocak benim nikahlı karımdır. Sendikalarla onu paylaşmam. Gerakirse her türlü işi yaparım, yine paylaşmam." hezeyanını savurmuşlardır. Daha sonra da 91 işçiyi lütuven çikararak kanunsuz lokavtin yolunu tutmuşlardır.

Sendikamız bu maden işçilerinin direnişlerini en aktif bir biçimde desteklemiştir.

GEÇMİŞİN KIN TORTUSU KIMILDAMIŞTIR.

Bilindiği gibi, madencilik işkolu belalı bir işkoldür. Sarı sendikaların denetimlerindedir. Bir eli mafya ile faşist millerde ve bir eli de slyasal iktidarlara yitli-yabancı patronlarda dolanan sendikacılar egemenliklerini sürdürmektedirler.

Bu nedenle geçen yıl başarıya ulaşan Yeni Çeltik grevimiz için bu tür kimselerin alevlendirmiş ve cihata çıkarmıştır. Grevinin parabolaları ve tekmiil zorba takımını da böyleli çeşitler etrafında birleştirilmiştir.

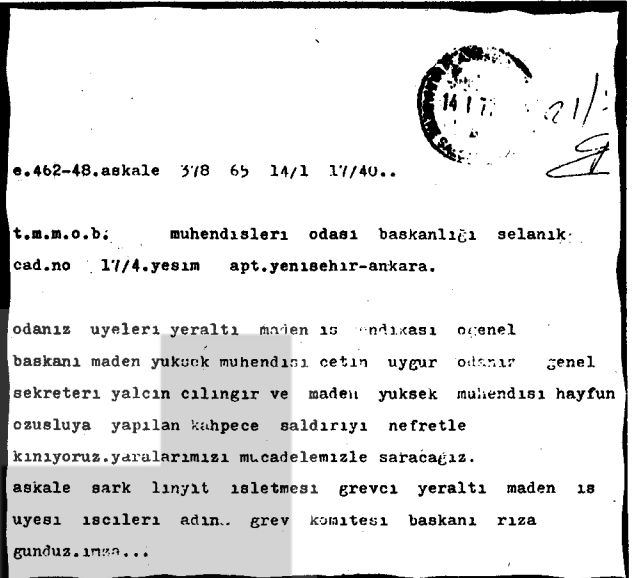
Yeni Çeltik'teki başarılı mücadele grev bilimi de devam etmiş, saldırıları defedip, işçileri ve sendikayı aradan çıkarmak isteyen parabolalarıyla zorba takımına yem olmamıştır. Bu, işçilere ve emekçi halka özellikle yoksul köylülere örnek olmuştur.

Yeni Yeni Çeltik'in yakıtı ve yüceltilmiş bir meşale vardır. Ve bir de giderek sivrilen, cinnet duvarlarına çarpan kin tortusu vardır. Ve de gelişen ortamda bu kinini kusmanın pününu yakalama içindedir.

OLAYLAR ZİNCİRİ VE ERİŞİLEMİYEN HEDEF

Çetin Uygur'a yapıldırın kurşunlardan önce saldırıların fiili izlerini Suluova'da raslanmıştır. Büyük Çeltik işçileri sanlı direnişlerine başlatıldıkları ve Yeraltı-Maden-İş direnişli aktif bir biçimde desteklediklerinde, Suluova'nın trafiğinde özellikle de "iş bittir" kimselerin yoğunlaştığı karaltılar çoalmıştır. Sendikamızın Suluova'daki Amasya Şubemize 3 kişinin silahlı saldırı d enemeleri olmuş ve fakat pöskürtölmüşlerdi. Ertesi günü, Yeni Çeltik işyerinde "iş düşmanlığı, bölücülük ve patron hampalığına" devam ettikleri için işyeri Disiplin Kurulu kararı ile 12 kişi Kasım ayında işten uzaklaştırılan 22 kişi zorla ve saldırı ile işletmeye girmek istemişler ve tüm maden işçilerinin tepkileri ile karşılaşılmışlardır.

Tehdit telefonlarının ve sövğu mektuplarının sözünü bile almak gereksiz. İşte Suluova'ya Çarşamba'ya bakışın

gece Genel Başkan Çetin Uygur ve evindeki arkadaşlara yapıldırın kurşun yağmuruna gelene kadar fiili saldırılardan bir kaç tanesi bunlardır. İşyerlerine yapılan saldırılar kendilerine yeterli sonuç vermediği için aynı saldırıyı Genel merkez'de yapmak ve bunu Çetin Uygur'dan başlatmak Genel Merkez'i de çökertmeyi amaçladıklarını göstermektedir. Yani hedef gene Yeraltı Maden-İş

Çünkü Yeraltı-Maden-İş, maden işçilerinin söz ve karar sahibini oldukları, kendi toplu sözleşme taslaklarını kendilerinin hazırlayıp kendilerinin sözleşme masalarına oturdukları, eylem kararlarını kendilerinin tabandan oluşturdukları ve yürürlüğe koydukları devrimci bir sendikadır. İşçi sınıfının bilimini temel eylem klavuzu edinmiştir. Ve işçi sınıfının yüz kusur yıllık pratiklerinden dersler çıkarmaktadır. Ve de Maden işçilerinin hızla birleşenleri bir mücadele silahıdır. Hedefleniyor zor şartlarda bile koşabilen devrimci bir örgüttür. Yeraltı-Maden-İş, bugün Tomarza'da, Ermenek'te, Belbaşı'nda devam ettirdiği fiili örgütlenme çalışmaları ile patronların önüne dikile-

mekte, sarı sendikaları parçalamakta ve devrimci adı altındaki sınıf uzlaşmacı sendikaları da açığa çıkarmaktadır. Bütün bunlar yerli-yabancı patronların ve onların dözişiminde beliren şer güçlerin işine gelmemiştir. Raşından beri yasa, yönetmelik v.s. yollardan gösterdikleri engellemeler kendilerine yetmediği için saldırıları kurşunlamalara dönüştürmüşlerdir.

SALDIRILAR BİZLERİ DURDURAMAZ

Elbet ki, Yeraltı-Maden-İş'e yöneltilen katliam saldırıları, kurşunlamalar, cana kastetmeler, ölkemizde işçilere, köylülere, devrimci gençlere emekçi halkın devrimci örgütlerine karşı yoğunlaştırılan faşizmin bir parçasıdır.

İşçi sınıfı ve önderlerine uzanan eller, işçi sınıfının bilinci ve örgütlenmesi mücadelesi ile yoksul köylüyle ve emekçi halkla dayanışması ile kırılacaktır.

Yeraltı Maden-İş'i saldırılar yolumdan döndüremez.

Saldırıları bizleri yıldıramayacaktır. Yaralarımızı devrimci mücadelemizle sarıyoruz ve sarmaya devam edeceğiz.

AŞKALE'DE GREV

Erzurum Aşkale İlçesinde yığılı bir mücadele başladı 2 Ocak günü. Sabah saat sekizde gece vardiyası işi bırakmış, gündüz vardiyası da ocaklara inmemiştir. Grev başlamıştır.

TKİ'ye bağlı Aşkale Linyit İşletmesinde 487 işçi çalışmaktadır. İşyerinin durumu, tek kelimeyle, esaret kampı niteliğindedir. İş güvenliği yoktur, can güvenliği, sağlık güvenliği gibi kavramlardan eser bile yoktur. Üstüne üstlük ücretler oldukça düşüktür. Yani maden işçisi adam yerine bile konulmamaktadır.

Bugüne kadar TKİ patronunun sömürücü, soyguncu ve gaddar tutumu ve bu tutuma paralel girişim içinde bulunan Türk-İş'e bağlı Türkiye Maden İşçi Sendikası Federasyonuna üye Doğu Maden-İş, işçilere bölüsel ağır zulmü reva görmüşlerdir.

İşte, gücünü; birliğinden, örgütlenişinden ve eylemine klavuz olan sınıf bilincinden alan Yeraltı Maden-İş, böyleli bir karanlık tabloyu aydınlatmaya yönelmiş bulunmaktadır.

Yeraltı Maden-İş Sendikası yayınladığı açıklamasında, grev kararının alınışını şöyle anlatıyor:

"Şimdi karakışın ortasıdır. İşletme; çevre illere, ilçelere, askeri birliklere, şeker fabrikasına, çimento fabrikasına ve bazen köylülere kömür vermektedir. Ve de biz kömür üretiminin, satışını durduruyoruz. Yakacak sıkıntısı daha bir artacaktır. Fakat bunun zorunlusu sendikamız ve üyesi maden işçileri değildir. Çünkü, biz toplu iş sözleşmesi bitirelimiz, diğer arkadaşlarımızın konyey konyey toplu iş sözleşmesi, yitirelimiz, öğrenerek derlerini dile getiren toplu iş sözleşmesi taslağını hazırladılar. Bu, örgütümüzün yetkili kademelerinde incelenerek kesin karar bağlandı. Ve TKİ patronunu sözleşme görüşmelerine çağırarak, gelmedi. Erzurum Bölge Çalışma Müdürlüğüne görüşmelerini yer-gün teatibi ilki toplantıya çağırıldı, gelmedi. E. Bölge Çalışma Müdürlüğü Uzlaştırma Kurulunun oluşturulması için 275 sayılı yasanın 15. maddesi gereği toplantıya çağırıldı, gelmedi. Sendikamız grev kararı aldı, altı işgünü bekledi, biraz daha beklemeyi uzattı, gene bir ses-seda çıkmadı. Artık işçi arkadaşlarımızın çalacak başka bir kapısı kalmamıştır. GREV'i fiilen uygulamak gerekecektir.

Biz, genel merkezden, yetkili arkadaşlarımızla bir haftadır bu sorun için burdayız. Aşkale ve çevresinde gerekli görüşmeleri yaptık. Konuyu vardiya vardiya işçi arkadaşlarımızla götürdük, tartıştık, kararlara vardık. Köylülere uzandık, durumu gördük, ortak görüşlere vardık. Ve sendikamızın Aşkale şubesinde daha başından beri sürdürdüğü etkin çalışmasının ışığında birleştiğimiz.

Kararımız; GREV kararını uygulama olmuştur. Maden işçilerinin doğuda yaptığı bu devrimci işi; kimsa söndüremeyecektir.